

2/3 mjesec
br.001

BILTEN

 /MladiPisciBlog

 mladipisci.blogspot.ba

Šta je to cilj našeg bloga?

Cilj bloga je skupiti mlade kreativne pisce, njihove priče i predstaviti ih široj javnosti. Također radimo na promociji mladih pisaca kroz objavljivanje njihovih biografija kako bi čitaoci mogli vidjeti ko se krije iza tih malih kratkih priča ili pjesama.

Kako da pošaljem svoj rad?

Potrebno je da priču ili pjesmu sa kratkom biografijom i slikom pošaljete na mail adresu: mladipisci.org@gmail.com i priča ili pjesma će kroz nekoliko dana biti objavljena na našem blogu.

Koji su uslovi da bi prihvatili vaš rad?

- 1. Vaša priča ili pjesma ne smije biti već objavljena.*
- 2. Mora biti isključivo vaša, **ne plagijat!***

Šta bi bilo poželjno da pošaljete uz svoj rad?

- Priču ili pjesmu u tekstualnom format*
- Kratku biografiju*
- Vašu sliku (koju ćemo postaviti uz biografiju)*

Sadržaj

PRIČE	
Novi početak novi mi.....	1
Voljeti ponekad znači otići zauvek	2
Jesam li srećna.....	3
Mlinarica.....	4
Kad duša zajeca	6
Izgubljeni u zemlji krvi I meda	8
Pogled u vječnost	9
18 godina.....	11
Za umornog voljenog dječaka	13
O ljubavi.....	15
Država.....	16
Jesen u maju	17
Simfonija jeseni	19
Slip.....	20
Starac I more	21
(NE)PRIJATELJSTVO.....	23
Izgubljeno djetinjstvo	24
PJESME	28
Jesen je	29
Gledao sam te u tvojoj tamnici.....	30
Pokret	31
Miljacka	32
Gdje nemir nastaje	33
Žena.....	34
Samoća	35
Jednoj djevojci.....	36
Pjesma o tebi.....	37
Portret	38
Nekog nema I tiho je	40
Aylan.....	41

Usnuli razum stvara čudovišta	41
Bjegunka	42
Ako treba	42
Kišni dan u prirodi	43
Divan li je ovaj svijet	44
Često te se sjetim	44
Dječaku s vječnim osmijehom	46
Za poeziju je uvijek prekasno	46
BIOGRAFIJE	48
Davud Ibrahimović	49
Vračo Arijana	49
Slađana Golijanin	50
Emina Isić	51
Muminović Mahir	52
Vladana Drljo	53
Anamarija Čolak	53
Fatima Alihodžić	54
Belma Smajić	54
Fatima Pobrklić	55
Belma Jaganjac	55
Emina Goletić	56
Maja Čizmić	56
Snježana Delić	57
Ivana Kosorčić	57
Dajana Lukić	58
Zvijezdana Marković	58
Dragana Vukanac	59
Nihada Bećirović	59
Maida Salkanović	60
Valerija Vukosavljević	60
Merima Berberović	61
Faris Hazić	61
Stefan Đurić	61
Lana Sućec	62
Vesna Erl	62

Ljubica Mlađenović.....	63
Milica Žakula.....	63
Rijalda Dizdarević	64
Matea Andrić.....	64
Mirsad Demić	65
Selma Žetica	65
Sanja Janjić	66
Kristina Malbašić	66
Sanela Pripo.....	67
Nejra Kršo.....	68
Merima Handanović	68
INFORMACIJE	70

PRIČE

Novi početak, novi mi

Ukloni turbni paravan koji je godinama nasukan na tvoje oči, pa ne vidiš ono što ti je srcu drago majku, sestru, brata, prijatelja koji osjeti da mu trebaš. Približi se daljini, uprljaj ruke radom, a bogatstvo duše unovči sadakom. Prepoznaj onoga koji nema, prepoznaj onoga koji krije i kad mu je teško, odazovi se pozivu u pomoć, ne okreći glavu kad nemanje vidiš, budi dio onih koji te zovu da zajedno sa njima kreneš pomagati i davati. Ugrizi se za jezik kada te srdžba obuzme, napuni oči istinskim sjajem, pokaži strpljivost pred zaključanim vratima, jer Onaj koji ih je zaključao ti je dao ključ u dovi.

Kada te život nagazi zaplači, pa onda uzdignutih ruku sa dovom suprotstavi mu se, budi istrajan pred utvarom koja nikada ne miruje skrštenih ruku a zovu je budućnost. Ne sudi ljudima jer nikada nećeš shvatiti ljudske postupke, uvijek ćeš nailaziti na čvor koji će te dodatno obeshrabriti, nekada rastužiti a samo uporni će ga odvezati. Postani nebo, ne daj da te drugi sputavaju u postizanju tvog uspjeha. Nosi na sebi ono što imaš, to te ne određuje, nasmiješi se drugima, a u srcu nosi ljubav prema Svevišnjem, pa onda prema ljudima koji u tebi bude radost, pokajanje i istinu.

Cvrkući, uveseli lica izmučena prošlošću, nemoj sebi dopustiti da grakćeš kao vrana. Sve što ti ruke poletne dotaknu neka blista, ne dozvoli da te lijenost obuzme, da besmisao ušeta u tvoj život. Stvoren si da ovom svijetu doprineseš, da tvojim odlaskom sa ove prolazne stanice suze umiju lice drugim, zahvalnim što su te upoznali. Shvati da dok dišeš bit ćeš sklon gubicima, insan je uvijek na gubitku, jer nije došao da bi imao došao je da bude, da daje i ostavi trag sjećanja. Budi uvjeren da će se iz najvećeg očaja roditi najljepši dar onima koji vjeruju i osaburaju.

Voli do srži, ako treba izgori od ljubavi jer ćeš doživjeti čistu pobjedu nad mrtvilom duše. Ne budi prazan jer nikad nećeš osjetiti istinsku vrijednost bola, koji će ti udahnuti novi smisao postojanja, natjerati te da misliš mudrije, da prevaziđeš plitkost riječi. Ne dopusti drugima da popunjavaju prazninu, da postanu stanari koji svojim nesavjesnim a nekada i podmuklim postupcima ruše tvoj hram ljubavi.

Ne želim da se zovem čekanje, moje ime je sadašnjost, gašenje svega u jednom momentu koji me razdvaja od prošlosti. Zato dragi čovječe, kad se spremaš na put duhovnosti, bježanja od prošlosti nemoj pakovati sve one stvari koje ti koče osmijeh, vlaže oči. Ne čekaj ljepše dane, jer ne znaš kad će oni doći, tvoje je da isijavaš osmijehom u svakom trenutku, neka blagi povjetarac bude tvoje povlačenje u svoje odaje, gdje ćeš se napuniti novom energijom života. Čekanje nekoga, kako samo suludo zvuči... To dođe kao da čekaš nekog ko neće doći, nije li neizvjesnost ta koja čovjeka pecka do kosti, prestani čekati, živi.

Zapitaj se ko jos čeka na tebe, kome se nisi nikad pojavila a čekao te, da li te boli to? Neće te zaboljeti, ti nisi znala da te on čeka, ti si živjela u svakom trenutku. Ne treba li svako trenutak samoće, odvojenost od svih da se napuni snagom i voljom za život. Svaki uzdah, pogled podsjeti nas da smo samo svoji, ne tuđi ali uporno želimo pobjeći od nas samih. Naši koraci svakog minuta, sata stvaraju jednu priču, oživljavaju...

Svaki trenutak je prošli, ali zašto se uporno vraćamo njemu? Zašto srčano želimo da se uhvatimo u koštac sa prošlošću? Kao da tražimo, čeprkamo po onome što nam je izazvalo udaljenost od sebe samih, biserne oči, nanizane uspomena.

Na svaki spomen, oklizne se biserna suza niz baršunaste obraze, ne želim da je zaustavim. Neka tako puštena, ode u zaborav i zaledi spomen zbog koje je potekla. Ispraćamo prošlost, onda se vraćamo budućnosti, koja za nas smrtnike rađa novo pitanje, rađa strepnju, te pakujemo kofere prošlosti kako bi dočekali budućnost, nepredvidivu a svijetlu i sve je dobro dok je imamo i ona je naša.

Nejra Kršo

VOLJETI PONEKAD ZNAČI OTIĆI ZAUVIJEK!

Prošlo je mnogo godina od dana kada sam je zadnji put vidio. Pamtim je kao predivnu djevojčicu, plave kose i očiju čistih poput mora, sa tek navršениh 17 godina života. Čista nevina dječija duša. I sad nakon toliko godina sreto je na željezničkoj stanici. Teško je zaboraviti te prodorne plave oči, rekao bih i plavu kosu, ali više nije plava, ne liči na sebe, ali oči, oči su ostale iste. Kristina?, ona podiže pogled, Kristina, moja Kristina!

Nije rekla niti jednu jedinu riječ, ustala je i zagrlila me snažno. Slušali smo tišinu, prošlo je vrijeme, naše vrijeme. Nisam je zaboravio, znam da nije ni ona mene. Svojim prisustvom prije mnogo godina promijenio sam tok njenog života, srušio sam joj one djevojačke snove o vječnoj sreći sa voljenim čovjekom. A ja vječita skitalica, nikad nisam našao svoj istinski mir, uništiti sve sto dotaknem, jednostavno drugačije ne znam i nikada nisam znao.

Kaže mi da čeka muža na ovom peronu. Nisam imao hrabrosti da joj postavim pitanje, je li sretna sa njim? Bojao sam se odgovora.! U daljini se čuo voz. Kristina ustade i krenu prema nekom čovjeku crne kose, koji za ruku vodi djevojčicu. Njena plava kosa, baš poput Kristinine, dok je nije obojila u tu odvratnu crvenu, sakrivala je njeno nevino dječije lice. Samo mi reče, ZBOGOM, baš kao ja njoj te julske noći. Dok odlazi sa drugim čovjekom, u glavi vrtim film i sve su mi naše slike ispred očiju. Bože, moja Kristina živi sa drugim čovjekom. A ja, ja vječita baraba!..

Ulazim u voz i odlazim tamo gdje me čeka NIKO!

Sanela Pripo

Jesam li srećna ?

Probudila se toga jutra sa neobičnim pitanjem: „Jesam li srećna?“ Umjesto uobičajene jutranje rutine, ona je razmišljala samo o tome. Pitala se, podsjećala, zamišljala...činila sve ne bi li došla do tog odgovora. Mučilo ju je to. Mučila ju je spoznaja da odmah nije odgovorila „ Da, jesam!!“

Po jutru se dan poznaje, rekoše nekad, njoj je jutro bilo u znaku pitanja. Nije mogla da da samoj sebi odgovor. Nije mogla da se sjeti pravog razloga za sreću, ali ni za tugu. Jednostavno, nije mogla. Previše je razmišljala kako bi trebao da zvuči odgovor? Šta drugi misle, da li je srećna? Kako to izgleda sreća? Da li to znači da je i ona srećna?

Razmišljanja su ju vodila u nedogled. Gubila se u samoj pomisli o sreći. Gubila se u svojoj stvarnosti. Gubila se u danu koji je tek počeo, a nije bila ni svjesna. Pokušavala je da dokuči do istinske sreće. Sama pomisao da nije znala šta da odgovori samoj sebi, navela ju je da „posloži“ stvari. Ovako...

Zdrava sam, to znači da sam srećna.

Imam prijatelje i to je znak sreće.

Mlada sam, da definitivno i srećna..

Hmm, ljudi me cijene, poštuju, vole.
Zadovoljna sam svojim uspjehom, trebalo bi i da sam srećna.
Ljudi oko mene su srećni, onda i ja trebam biti.
Osmjeh mi je glavno oružje, ukazuje na sreću.
Slušam ljude, a i oni mene....

Stvarajući sve veću listu razloga zbog kojih bi bila srećna, uvidjela je da ipak možda i jeste. Ono „ipak“ ju je malo koprkalo. Što to nije potpuno? Šta još nedostaje? Zbog čega ta sumnja još postoji?

Nije znala odgovor.

Nije znala da je ono što nedostaje, zapravo njeno uvjerenje da je srećna. Nedostajalo je to što nije doživljavala sreću kao nešto istinsko. Nije uživala u svakom trenutku. Nije znala iskoristiti svaku priliku. Šta je sreća, nije znala, jer nije dopustila sebi da ju osjeti, proživi, da uživa u njoj. Uvijek se pitala može li bolje, pametnije, drugačije? Kako bi trebalo? Šta bi to predstavljalo? Ako ovo - onda ono?

Potom se prepustila. Odlučila je da svaki dan bude njen dan za sreću. Jutro bi dočekivala sa monologom: „Šta je danas? Danas je tvoj najsrećniji dan“

Od toga dana svaki dan je bio njen dan. Svaka sreća je bila potpuno doživljena. Svaki osmjeh je bio iskren. Od toga dana nije bilo pitanja sumnje. Nije bilo mjesta za tugu, mjesta za nepotrebnu brigu. Bilo je mjesta samo za sreću, pa čak i kada joj je sreća izmicala.

Pronašla je sreću u sebi. Pronašla je ono što će joj svaki dan činiti srećnim. Uvidjela je da sreća nije nigdje drugo nego u njoj samoj. Da srećni možemo biti ne zato što to drugi misle, nego zato što to mi hoćemo. Shvatila je da ne odlučuju drugi o našoj sreći, ali mogu biti dio nje. Širila je sreću i na druge ljude, osmjehom osvajala svijet.

Jesam li srećna? – Da, jesam!!!

„U nama samima naći sreću je - teško, a negdje drugdje – nemoguće.“ Agens Repplier

Sanja Janjić

Mlinarica

-Tamo daleko... tamo gdje nema briga ni loših ljudi.

U drvenoj, odveć staroj kućici pronalazim svoj mir. Jednostavno, pronalazim sebe. To je jedno maleno selo u kojem je prije bilo na stotine kuća. Starinskih kuća. Ali prokleti rat uništi sve. I kuće i ljude. Nestade sve... u trenu. 78- godišnji dedo sagradi jednu malehnu, drvenu kućicu u kojoj je pronalazio svoj rahatluk, mir i sreću. Moj lijepi dedo daleko od svih, sagradi drvenu kućicu pred kojom se trenutno nalazim.

Mog dede više nema, ali kuća je tu. Za sjećanje, barem. Stara, drvena, na pola oguljena ograda, koju je već pojeo zub vremena, i dalje stoji uspravno i posmatra. Bašča u kojoj se nekada nalazilo stablo jabuke i dalje pomalo diše, ali bez dede je, jednostavno, pusta. Bez njegove brige i njege. Dok sam posmatrala bašču, kroz glavu mi prođoše scene iz djetinjstva. Sjetih se ljuljačke na kojoj me dedo svakodnevno ljuljao. Najednom se vratih u svijet u kojem sam i bila. Morala sam se vratiti.

Velika, drvena kućica stoji gordo i uspravno poput kraljice već dugi niz godina. Polahko otvaram drvenu kapiju i laganim koracima se približavam dedinoj kući.

Otvorih stara, škripava vrata i u samom ćošku oronule kuće ugledah staru, drvenu stolicu na kojoj je moj dedo poslije večere sjedao i čitao knjige. Polagano se ljuljao na staroj stolici stavljajući velike naočale, udubljujući se u prve retke knjiga. Uvijek je čitao,

ali ponajviše od svega, volio je knjige o ratu. Čitao je sve dok nije oslijepio. Kada je izgubio vid, ja bih mu čitala. Čitala bih mirno, polahko, lagano i spokojno. Baš kao on. Sve je razumio i uvijek me sa polaganim osmijehom pomno slušao i naprosto, uživao.

Bacih pogled u drugi kutak polumračnog sobička, u kojem se nalazila polica sa par knjiga. Ugledah prašnjavu policu, sa prašnjavim, odavno neotvorenim knjigama. Preplaviše me emocije te se poneka suza nježno spusti niz moje hladno lice.

Izađoh do velikog, starog mlina koji je dedinom smrću prestao da radi. Odavno se nije pokrenuo, ali odlučih ga posjetiti i vidjeti da li se išta promijenilo. Ali ne. Sve je ostalo isto. Sve netaknuto. Uđoh u mlinaricu i pogledah stroj koji je već odavno zakržljao od rđe i ostao netaknut. Pored mlinarice bijaše tamna prostorija u kojoj se sijekao duhan. Dedo je oduvijek bio pušač. Žestoki pušač koji nije mogao živjeti bez duhanskog dima. Ugledah stari sto na kojem su bili malehni tragovi duhana. Uočih izmaknutu, zahrđalu stolicu i dedinu mašinu za punjenje cigareta.

Bila je zalijepljena za sto dugi niz godina. Na malehnom, drvenom stalku ugledah crno- bijeli televizor. Eh! Ko je još imao televizor u sobi za rezanje duhana? Samo moj dedo. Uvijek je bio poseban.

Na televizoru uočih dedino naliv- pero i pismo koje je napisao svojim vještim rukama. Na potiljku pisma bijaše napisana i godina. 1987. Otvorih staro pismo te pročitah prve rečenice: "Za jednu, jedinu i nezamjenjivu. Za saputnicu života moga i kraljicu moju dragu."

Dok sam čitala prve retke dedinog pisma, shvatih da je riječ o neni. Neni koja je davno umrla i bez koje njegov život nije baš najbolje funkcionisao.

Najednom, pogledah kroz prašnjavi, polumagloviti prozor. Ugledah opet mlinaricu te mi u glavu navališe sjećanja iz djetinjstva. Nekoliko slatkastih sjećanja dok sam bila malena.

Kroz maglu sam se dosjećala oronule, drvene klupice na kojoj sam sjedila zajedno sa dedom. Tu mi je najčešće pričao svakojake priče i zabavljao me. Igrali smo se i razbacivali žito. Naposljetku, dedo bi uzeo mlin za kahvu i mljeo.

Vrato bi se sa tacnom na kojoj su bila tri fildžana. Njemu, neni i meni. Ali, nene nažalost nije bilo. U popodnevne sate, oprao bi dva fildžana, a onaj treći, onako suh, vratio u staru vetrinu. Znao je da je više nema. Srce bi mu se steglo na trenutke, ali onda bi se sve vratilo na staro.

I ne primjetih, već mi se nekolicke suze skotrljaše niz lice i odlučih da krenem. Pri samom odlasku uđoh još jednom u staru kuću. Razgledah dobro, okrenuh se i pođoh.

Pored nekadašnjeg stabla jabuke nađoh bijeli, debeli, pleteni šal. Bijaše da ga je nena splela svojim zlatnim rukama. Uzeh ga drhtavim rukama i mirišući ga, napustih dedino ognjište. Napustih dedinu zemlju. Napustih dedino najdraže mjesto. Napustih dedinu mlinaricu.

Selma Žetica

Kad duša zajeca

Kažu da sam mrtav. Da je moja duša davno otišla da ukrasi neko ljepše mjesto. Pričaju i da sam sada samo jedan obični most. I jesam. U očima ovih, da tako kažem, pokvarenih ljudi ja nemam dušu i davno sam umro. Jesam. Izgubio sam dušu. Moja duša je otišl onog dana kada je nestalo sloge među mojom dječicom. Otišla je pognute glave jer se moja djeca posvađaše i poubijaše. Nekada sam bio ponosan, sretan i pun ljubavi. A sada. Sada sam samo most. Most koji trpi rat iako je davno stavljena posljednja tačka na tu priču. Tužna je moja priča.

Priča kojoj ne vidim kraj, a počela je davno. Živio sam lijep život. Ljepši ni u bajkama nema. Svaki novi dan sretniji od prethodnog. Okružen srećom i ljudima koji su me voljeli. Moje dvije sestre, moja anđela dva. One su me čuvale i držale za ruke svakog dana. Onako snažno i zaštitnički kako samo sestre mogu. Njihova sestrinska ljubav je bila neizmjerena. Nisu dozvoljavale da padnem. Nisu iako bio teret koji stoji između njih. Tu su bili ljudi. Moj narod koji je činio moju sreću još većom. Uljepšavali bi mi svaki dan.

Koliko sam samo sreće vidio dok bi prelazili moj luk, a ja još sretniji kada vidim ta ozarena lica kako se smiješe. Svi su bili sretni. Mnogo zaljubljenih duša je koračalo preko mene. A ja stajao ponosno, i divio se njihovoj ljubavi.

Volio sam te dane. Volio sam vidjeti djecu kako se igraju na plažama moje rijeke. Volio sam vidjeti dječake i djevojčice kako se zabavljaju dok se kupaju u rijeci, a moja rijeka sva hladna, grlila ih. Raj. Ali onda se sve promijenilo. Došli su neki čudni dani. Magla je bila po svuda, a pokoji čovjek koji bi prohodao mojim lukom više nije bio sretan.

Nisam znao šta se dešava. Ti ljudi koji bi prolazili su hodali užurbano, i kko se meni činilo, sa strahom. Upitah sestre, ali ne odgovoriše mi. Nedugo zatim i moje sestre se naljutiše jedna na drugu, a ja onako nemoćan između dvije vatre, trpio bol ne znajući šta se dešava. Počela me preovladavati tuga. Svaku noć sam se tješio da je sve prolazno, da će ujutro opet sve biti kao prije, ali nije bilo. Kroz svu tu zbrku sam bio previše umoran, nekako iscrpljen i nemoćan. I odjednom sam se potopio u dubinu suza ovog grada.

Tu je počeo moj san. Nerado ga se sjećam da ti pravo kažem. San nije bio kao drugi snovi. Ovaj je bio bolan. Duša kao da je htjela da iskoči iz mene, kao da su komadi moga tijela letjeli na svaku stranu. Ali nisam se mogao probuditi. Koračao sam iz jedne noćne more u drugu. Mnogo sam se plašio. Okretao sam se, dozivao i preklinjao moje sestre da me dohvate za ruku. Nisu se pojavile. Bez njih je strah bio veći. Sanjao sam krv. Krvi je bilo po svuda. Umjesto osmijeha, na licima ljudi bila je mržnja. Čak i na licima djece.

Ni traga onoj sreći. Svaki san se pretvarao u more. Strašne noćne more od kojih je moja duša bila sve slabija. Sve se svodilo na isto. Pucanj, krv i mržnja. Dan za danom sve je bilo isto. Svaku noć sam dozivao sestre, a one se nisu odazivale. Ugrabio bih tek pokoji minut mira, ali onda bi opet sve počelo. Puno gore nego prije. Nisam znao šta da radim. Suze su tekle, a ja sam se bespomoćno dušio u njima. Konačno sam se probudio iz tih noćnih mora. Napokon kraj snovima o pucanju, krvi i mržnji. Polako otvaram oči. Od zraka sunca baš slabo vidim. Jako sam nestrpljiv. Tako želim vidjeti svoj narod. A tek moje sestre. Želim im ispričati kako sam imao noćne more, i kako sam se mnogo plašio jer ih nije bilo.

Otvorio sam ih, ponovo sam ugledao svijetlo dana. Okrećem se i vidim sestre. Šute i stoje. Kao da se i nisam probudio. Pričam im, a one me ne čuju. Čudno. San kao da je predugo trajao. Sve se izmjenilo. Mislio sam da je do mene. Mora da jeste. Sve su krive noćne more i ti prokleti snovi. Sve je u redu, tu su ljudi. Došli su da uveličaju moje buđenje. Bio sam sretan, ali u neku ruku i zabrinut. Ništa nije bilo isto. Prolazili su dani, a ja nisam mogao prepoznati svoj grad. Sve je bilo mnogo čudno, ne znam kako da opišem.

Ruševine, strah i tišina su općinile grad. Posmatrao sam ljude, nisu više bili sretni, nije bilo osmijeha, samo ta mržnja kao u snovima. Pokoji zaljubljeni par bi prošao i dao bi mi nadu, i onda bi opet nestala kada vidim mržnju. A onda mi rekoše Kule, moje sestre između kojih stojim evo punih pet vijekova. Rekoše mi da moji snovi nisu bili snovi. Rekoše mi da su suze iz sna bile moja Neretva. Rekoše mi da je mržnja iz snova bio rat, a bol koja me odvede u snove, rušenje mene samoga. Mene! Ukras Mostarski! Zar mene da ruše? Zašto? Kako? Milion pitanja, a odgovora nigdje.

Znam da mi se srce slamalo, a duša treptala od bolova. Kao da je htjela iskočiti iz mog tijel. Danima sam razmišljao. U mislima, pitanjima nije bilo kraja. Jadno sam se osjećao. Zar nisam bio radost ovoga grada? I ponos isto? Zar nije sreća bila moje drugo ime? Izgleda da sam živio u zabludi. Sva ta ljubav je izgleda bila lažna. Jedina istina su moje sestre.

Bio sam uvrijeđen i ponižen. Ali sam isto tako bio samo most. Kameni i bezosjećajni most koji je tu da stoji i šuti.

Tu sam i dalje. Stojim. Jest da moja duša više nije tu. Otišla je. I bolje da jest. Ne želim da osjećam ovu mržnju među mojim narodom. Samo ću stajati. Biti ću nijemi posmatrač napravljen od kamena. Napravljen da stojim.

Da stojim tu i razdvajam dva svijeta u jednom gradu. "Grade" oprost mi, ljepoti tvojoj i ponosu tvome. Oprost mi što razdvojih dvije sestre. Dvije sestre koje nikad nisu niti će ikada, dodirnuti jedna drugu. Molim te grade, Bar to učini za mene.

Mirsad Demić

Izgubljeni u zemlji krvi i meda

Meni je knjiga uvijek predstavljala djelo u koje utkam malo sebe, dodam mašte i priče koje se vezuju za neko prošlo, sadašnje ili buduće vrijeme. Moju zemlju oduvijek je razarala prošlost. Koja se posmatrala sa one mračnije strane. Možda, je to bila i greška ljudi koji u njoj žive. Što su je omotavali crnilom postaknuti nečim jačim. Ukrašavali je bojom tuge, a ne sreće. Sad je došlo vrijeme, da se obavije svijtelijim bojama. Da se iznesu i ispričaju na svjetlu dana neke veselije priče.

Tuga razara čovjeka. Budi u njemu zvijer i želju da drugom nanese bol, ili ga umrtvi do drugog vaskrsnuća. Treće stanje u bolli nepostoji.

Kažu: "Bosna je zemlja krvi i meda. Koliko daje gorčine, toliko pruža slatkoće. Mjesto spajanja i razdvajanja. Uzimanja i davanja, svega što u čovjeku ima, a najviše života".

Da li bi sebe mogli porediti sa svojom zemljom? Da li nas dvije imamo istu sudbinu? Da li će naš vijek biti kraći ili duži? Da li će viječno postojati vrijeme spajanja i razdvajanja? Da li ću ikad moći reći volim te i prgrliti te bez straha i bojazni? Da li će u njoj ikad biti normalno da ruke spajamo, iako se ti zoveš Damir, a ja Jelena?

Toliko pitanja imam, sa njima zaspim i sa njima se budim.

Svaku noć novi san me prati, kao duga kišu. Neki snovi su jasni, a neki tako nerazumljivi i magličasti.

U snovima vidim svoju zemlju drugačije. Čudno je koliko lijepih slika može da se stvori, kad sve posmatraš širom otvorenih očiju, puštajući druge da grade svoj i poštuju svoju vjeru, ime i znak koji nose.

"Osećaš li ti taj miris"?- upitala je djevojčica sa žutim loknicama tamnokosog dječaka koji je stajao kraj nje.

"Da, osjećam. Samo ovo nije onaj ružni miris koji se širio poljem, kad sam se vratio po mog cuku Lesija. Ovo je neki drugi, ljepši miris. Sličan onom kad majka unese crvene ruže u kuću i stavi ih u vaznu. A, one mirom mirišu".- rekao je tamnokosi dječak.

"Hoćeš da se igramo"?- pitala je plavokosa djevojčica koja je u ruci držala svoju lutku. Lutkina kosa je bila izlomljena i čađava. Jedna ruka na lutki je nedostajala. Ipak, ona se nije odvajala od nje, već je čvrsto držala uz sebe. Grleći je i dajući joj dio svoje topline i ljepote.

"Hoću. A, zašto tvoja lutka nema lijepu kosu, kao što je tvoja"?- pitao je tamnokosi dječak.

"Ne znam. Žurila sam da stignem majku, a ona je pala. Oko nas je bila vatra. Jedan plamen je zahvatio lutkinu kosu i obojio je u sivo- crnu.. Uplašila sam se i pobjegla u šumu. Više se ničeg ne sjećam".- rekla je plavokosa djevojčica.

"Nemoj da se plašiš. Ni moga psa Lesija nema. Ja sam sada ovdje. Daj mi ruku. Idemo sad da se igramo na nekom ljepšem mjestu."- hrabrio ju je tamnokosi dječak.

Djevojčica rumenih obraza i crvenih usnica, nasmeši se i pruži ruku dječaku. On ju je sa osmjehom prihvatio. Zatim su potrčali u susret Suncu i nestali u njegovim sjajnim zrakama".

Otvorila sam oči. Sunce me je zaslijepilo. Tu noć nisam navukla žaluzine na prozore. Noć je bila tmurna u očekivanju kiše, bez nagoveštaja sunčanog jutra. Ponovo sam sklopila oči, a li ovaj put da bih upila sunčevu toplotu. Zatim sam začula sitne korake. Moj mlađi sin se šunja na prstima. U ruci je nosio svog žutog, plišanog medu. Za njim je išla i njegova sestra. Sunčeve zrake bacala su zlatni sjaj na njegovu kosu i izgledalo je kao da je zlatom okupana. Kosa joj je bila u loknicama, kao kad sam ja bila mala. Nasmejala sam im se i raširila ruke. Oboje su uskočili u moj krevet, dajući mi svoje ručice i nežne poljupce. Pri dodiru loknica moje kćeri i plišanog medu moga sina, vratila su se sećanja na san. Setila sam se tamnokosog dječaka i djevojčice sa zlatnim loknami. Dvoje djece koji su se slučajno zadesili na jednom mjestu, koje vrijeme nije moglo promijeniti. Neke više sile, neke jače čike zavadile su krv koja se do skora mješala i stvarala neka druga, nova i bolja pokolenja.

Istraživala sam svoju zemlju posljednjih godina, prateći sva dešavanja koja su ostavila trag na mojoj duši i u mislima. Želela sam da sve ružno poklopim lepim stvarima koje su se desile. Bilo je toliko lijepih priča, samo ih je trebalo ispričati. Jedan mškarac udahnuo je neobičnu želju u mene. Želju da se borim za ono što je vrijedno, jer vrijednost je ono čemu cijelog života težimo. On je postaknuo toliko toga u meni. Verovala sam da ćemo se zajedno boriti, ali on je nestao. Ja sam nastavila dalje, ponesena inatom, prkosom i onim što se zove "Balkanskim duhom". Krenula sam sama u nepoznato, vođena istinskom željom. Željnom da se sve prikaže drugačije. Našla sam prave priče, stvorila divne fotografije i pozelela da ih pokažem svijetu, koji je jedino vidio crnilo koje nas obavlja, ma koliko ga mi čupali od sebe.

Ima puno priča, a ja sam izdvojila neke.

Jedna je o bendu, a druga o mladom bračnom paru. Interesantne, jer su nastale u gradu, koji se uz njih budi iz pepela, a kojeg su svi zaboravili. Sete ga se samo onda kada se upali hiljadu reflektora u godini i danu koji ima dvije jedinice. Svi isti, ljudi od krvi i mesa, ali različitih imena i vjera. Neki su Srbi, a neki Muslimani. Neki su bili bolji na klavijaturama, a drugi na žicama. Jedni od njih muzički obrazovani, a drugi nadareni. Različiti i drugačiji, a opet jedno u stvaranju predivnih melodija.

Samo malo dalje, na kamenim temeljima, neke od porušenih zgrada sedeli su dvoje mladih. Momak i djevojka. On ju je grlio, dok je ona nježno milovala svoj veliki stomak, pri svakom udaru malenog bića koji je rastao u njemu. Momak se zove Rusmir, a ona Ruža. Kako će se zvati njihov budući sin ili kćer, ostaje da se vidi. Njegovo ili njeno ime neće biti toliko bitno, koliko njegovo postojanje i to što su ona ili on rođeni baš tu u tom porušenom gradu.

Junaci iz ovih priča, vraća svoju zemlju na nove, pravilnije kolosjeka, prkoseći svojim duhovima i postojanjem svima, a najviše nečovjeku, bez slova č!

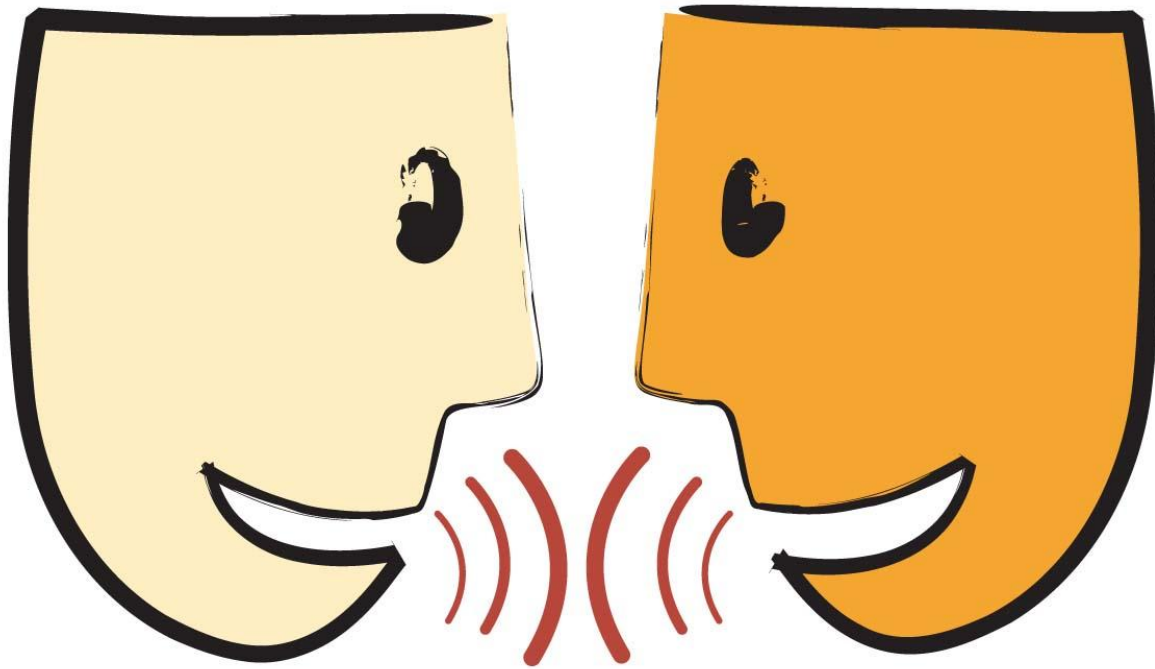
Ljubica Mladenović

POGLED U VJEČNOST

reo sam sinoć ponovo tog čovjeka. Sam je, tužan, nesrećan, gleda samo u falšu i u prazninu. Prolazio sam tom ulicom mnogo puta i uvijek ga sretnem u takvom stanju. Polu pijanog, sigurno gladnog ali što najviše boli tužnog. Šta se desilo tom nesrećnom čovjeku? Zašto je postao takav? Ne vjerujem da se takav rodio.

Ko mu je uzeo dane? Posmatrao sam ga dugo svake naredne noći kada sam tuda prolazio. Uvijek iste radnje, isti pokreti, kao da mu je samo to važno. Popije malo iz flaše, pogleda zatim u nju a onda njegov pogled završi negdje u daljini, praznini, beskonačnosti. Kao da nešto ili nekoga tamo traži. Nešto što je izgubio. Nekoga koga nema. Ponudio sam mu smještaj i hranu. Odbio je, ponosno.

- Ne treba mi to - rekao je samo.
- Recite šta vam treba, učinicu sve ? - insistirao sam.

- Ono što trebam davno me je pretvorilo u ovo što sam sada - rekao je gledajući u onu istu prazninu. Ispričao mi je sve. Sve ono što ga je dovelo do toga. Bio je nekada ugledni gospodin, profesor, bio je primjer. Sada je niko i ništa. Sve što je imao dao je za ovo što je sada - ništa! Sanjao je i želio porodicu, ženu i djecu. Ništa mu se nije ostvarilo. Ništa sem, žene. Kada je upoznao nju, vjerovao je da je osvojio svijet. Sa njom je bio sve, kralj, vladar nad životom i smrću. Bila mu je prava, prva ljubav. Prva i ona prava. Osjećao je to čitavim bićem onoga dana kada ju je prvi put vidio. Prva i poslednja... Međutim ona nije marila za njega, za ono što joj je on pokazivao.

Možda nije odgovarao njenim standardima, nije bio njen nivo. Odlučio je da joj kaže sve..sve ono što osjeća, što ga muči. Samo je o njoj razmišljao iz dana u dan. Našao ju je i sve joj rekao otvoreno, iskreno od srca. Saslušala ga je a onda samo bez riječi okrenula glavu i otišla. Gledao je dugo u tom pravcu. Pratio svaki njen korak. I kada je nestala iz vidika njegovog oka i dalje je samo stajao i gledao, gledao...gledao... Ostao je tu dugo vremena, možda do jutra, možda i čitav naredni dan. Ne zna ni sam, ne sjeća se.

Sjeća se samo njenog odlaska. I čutanja. Tišine. Mučne i teške. One koja je zauvijek postala dio njega. Tišine koja je nadomjesitla onaj dio koji je otišao sa njom. Pronašao je tada sebi druga, flašu, alkohol. Postepeno je počeo da se opija. U pijanstvu se osjećao nekako bolje, kao da mu je to pomagalo da zaboravi. Da zaboravi nezaboravno. Nju. Taj odlazak. Svaki dan mu je postajao isti, dok se svi dani nisu pretvorili u jedan jedini. Želio je da nestane, pobjeći nije mogao a i nije imao gdje. Prestao je da odalazi na posao. Nešto ga je izjedalo iznutra.

Pustio je bradu i kosu. Misleći da će tako postati neko drugi. I od tada je ovakav kakvog sam ga sreo i upoznao. Zapušten i tužan, nesrećan. Od onog dana uvijek dolazi na ovo mjesto, ovo gdje ju je poslednji put vidio. Mjesto sa koga je otišla jednom, jednom i zauvijek!

- Zašto je nikada nisi tražio? - pitao sam, ne znajući šta da kažem. Pomalo ubijen onom što sam od njega čuo.

- Nisam, eto tako - odgovorio je.

Nije želio da kaže. Boljelo ga je mnogo. Ona ga je boljela, sjekla kao mač koji lako oštricom presjeca sve čega se dotakne. Postao sam uznemiren, unutra. Začutao sam, no ipak sam ga upitao, jer u nama postoji nešto mnogo jače od nas samih.

- Trebao si potražiti neku drugu, bolju možda - pokušavam da bilo šta čujem od njega. Da nekako prekratim smrtnu tišinu posle onog odgovora.
- Ne, druge je nisu vrijedne. Voljeo sam jednom i zauvijek - dodao je pogledavši po prvi put u mene.
Tada sam u tim ocima vidio LJUBAV. Vidio sve ono što osjeca, vidio taj odlazak. Sjajile su NADOM, nepokolebljivom. Zato je tu svake noći. Čeka Nju. Čeka je da se vrati, čeka jer joj nije rekao sve. Primjetio je da ga gledam i skrenuo pogled.
- Zato si uvijek ovdje - dodao sam.
- Da, zato - čuo sam glas nesrećnog čovjeka.
- I dokle tako – upitao sam.
- Sve dok je tako potrebno, za ljubav ne postoji čekanje - promrmljao je.

Više nisam mogao ništa da kažem, ništa da pitam. Ostao sam bez riječi, onih pravih. Još uvijek je na onom istom mjestu, sa flašom u rucu i pogledom u daljinu, u beskonačnost. Pogledom ka Njoj, za Njom. Traži je. Čeka. Nada se. I ostaće tamo. Ostaće zauvijek. Vječno, baš kako i voli.

Ponovo večeras ga gledam, prolazim. Iste radnje, baš iste. Isti pogled, sa nadom. Gleda i netrepće. Dok ovo večeras pišem pitam se da li vrijedi. Da li vrijedi čekati, bilo šta? Pitam se koliko će još izdržati tamo... Da li čovjek može toliko da voli?
Kolika je snaga ljubavi? I da li smo svi pomalo ON!!!

Stefan Đurić

18 godina

Krenuh razmišljati sada o tome koliko sam dobroga učinio u svome životu. Vječito je to suprotstavljanje dobra i zla prisutno u našoj prirodi življenja, ili bolje reći preživljavanja. Počeh razmišljati sada o svom djetinjstvu. O onom djetinjstvu u kojem je živjela poslijeratna ogorčenost i vanrazumna mržnja čovjeka prema čovjeku. Doduše, bio je to možda najljepši dio mog, još kratkog života.

Živio sam u jednom velikom selu, za koje sam kasnije saznao da mi je samo tada bilo veliko. Živjela je igra nas dječaka u tom selu, možda je to jedino živjelo tada u tom mjestu. Većina dječaka su bili stariji od mene, uvijek sam se trudio da sve uradim po njihovoj volji. Nikada neću zaboraviti kako sam se jednom prepao kad nisam uradio onako kako su mi ti stariji drugovi naredili. Majka me je vidjela kako se igram bos po oštrom pijesku koji je prekrivao seoski put, te me oštro pozvala kući.

Odmah sam krenuo, iako mi nije bilo po volji. Strepio sam danima da me neće stići huk batine kada ponovo sretnem svoje drugove. Čak nisam danima izlazio napolje, praveći se da sam bolestan. Sada se smijem kada pomislim na te brige. Krenuo sam i u školu. Uvijek su mojoj mami govorili da ima pametno dijete. To sam mrzio, nisam tada znao zašto, ali sam kasnije to mogao razumjeti. U školi sam uvijek uživao najbolju poziciju kod učitelja. I on me volio, ustvari ja bar tako mislim.

Išle su tako godine sklapajući jedan blistavi mozaik koji se zove mojim životom. Jedan mi je događaj uveliko promijenio moj život. Odlučili smo da se selimo u grad. Bila je to odluka koju ja naravno donio otac. Sve mi se tada promijenilo. Nikako mi se nije sviđala ta promjena moje okoline i društva. Bio sam pomalo izgubljen. Teško sam se navikavao na novu školu, sada već gimnaziju, nove ljude oko mene, novi dom. Bilo mi je neugodno i zamijeniti stari seoski put sa tvrdim i crnim asfaltom.

Zaista je to bilo teško, ali sam čvrsto hodio putem koji je ipak bio dobar za mene. Tada sam upoznao i jednu novu emociju. I njeno ime sam rijetko spominjao, a zove se ljubav. Ipak meni se ta emocija nije zvala tako, zvala se Lejla. Ah, i sad kad se sjetim njenog bisernog osmijeha na onom njenom stidljivom i nevinom licu srce počne jače da kuca. Radio sam sve kako bih uvijek gledao njen osmijeh. Ta prva ljubav možda bude nešto najuzbudljivije što nam se može desiti. To su i mnogo veće brige od onih koje sam imao i djetinjstvu. Koliko god brzo se ta prva ljubav ugasila, ipak će ona vječno živjeti u našem pamćenju, jer je bila prva.

Dolazim sad već u blisku mi prošlost. Već sam se polahko navikao na gradski život. Imao sam i dosta prijatelja, vjerovatno zato što sam volio više pomoći drugom nego sebi. To je vjerovatno najveći razlog što se broj ljudi oko mene stalno povećavao. Moje srce je postajalo ispunjenije. Neki dan napunio sam i 18 godina. Svi ti prijatelji bili su taj dan oko mene. Za mene nema veće sreće od toga.

Moramo jasno širiti poruku da je to najveće bogatstvo. Najzadovoljniji bih bio kad bih poruku mira i ljubavi poslao svakom čovjeku na ovoj planeti. Možda to nekad i uspijem. Dok završavam svoje sjećanje naupade mi jedna rečenica koju mi je moj otac stalno ponavljao, a to je da trebamo izmamljivati osmijehe na tuđem licu, da nam to treba biti glavni cilj i zadaća u životu.

Faris Hazić

Za umornog, voljenog dječaka

Djecace moj umorni. Osobo u cijim ocima, kroz polusavijene trepavice, sto prije zelim da ugledam zaljubljenicki sjaj. Isti poput onog kojeg sam ja nosila u svojim kestenastim zjenicama ljeta prole godine, dok sam naivno slijedila svaki korak koji vodi sokacima recenice kojima bi završavale moje omiljene bajke: "I bili su sretni do kraja zivota." Jesu. Bili su. Ali ljudi koji nisu rodjeni s greskom. Sretni ce biti samo ljudi pri cijem se rodjenju nebo osmijehne a zvijezda padalica zatreperi jos jace. Moja zvijezda je, vjerujem, izgubila sjaj poput šampiona koji gubi meč. Ti si bijelo ja sam crno. Ti si sunce a ja mračni tunel. Ti si povjetarac s juga, ja sam kruti mraz. Ne ide to. Ne idemo mi. Jedno uz drugo nikako. Tako su odredili. Praturječit se ne zelimo, ne smijemo i ne usudjujemo. Krivim ih. Krivim one sto ne znaju kako je kad ti pred ocima bljesne buducnost sa osobom koju si potajno poznavao cijeli zivot, a u potpunosti je upoznao u onom trenutku kada si shvatio da volis. Nju. Njega. Nije to sad bitno. Ne zelim da gledam svaki dan kako ti oci gube zivost pri svakom spomenu mog vrazije pogresnog imena. Boli a volis. I bole oci, dusa, tijelo. Oci tvore rijeku, rijeka tvori bol. A preko te boli ja gradim most kojim cu uvijek odlaziti od tebe, pa ti se istom zaraslom stazom, opet vratiti. Dolazit cu odlaskom. Odlazit cu dolaskom. Nikad necu znati sta zelim istinski uraditi, ili sebi to jednostavno necu ponuditi kao izbor. Kao izbor koji imas na dlanu prilikom biranja sladoleda ili kolaca. Necu dozvoliti da biram, jer znas da cu uvijek izabrati ono sto ne smijem dobiti. Izabrat cu nas. Odlazit cu mnogo puta, pokusavat cu otici jer cu misliti da ce biti lakse, bolje i sigurnije. Bolno cu

zazmiriti pred krvarenju svih stanica i udariti sama sebi samar kada pozelim da ti kazem da te volim. Bolje da presutimo sve sto zelimo da kazemo. Bolje da se vratimo tamo odakle smo dosli. Mi. Ja i ti. Izbjeglice iz poljane uvelih makova. Bolje da odemo tamo gdje se ne poznajemo.

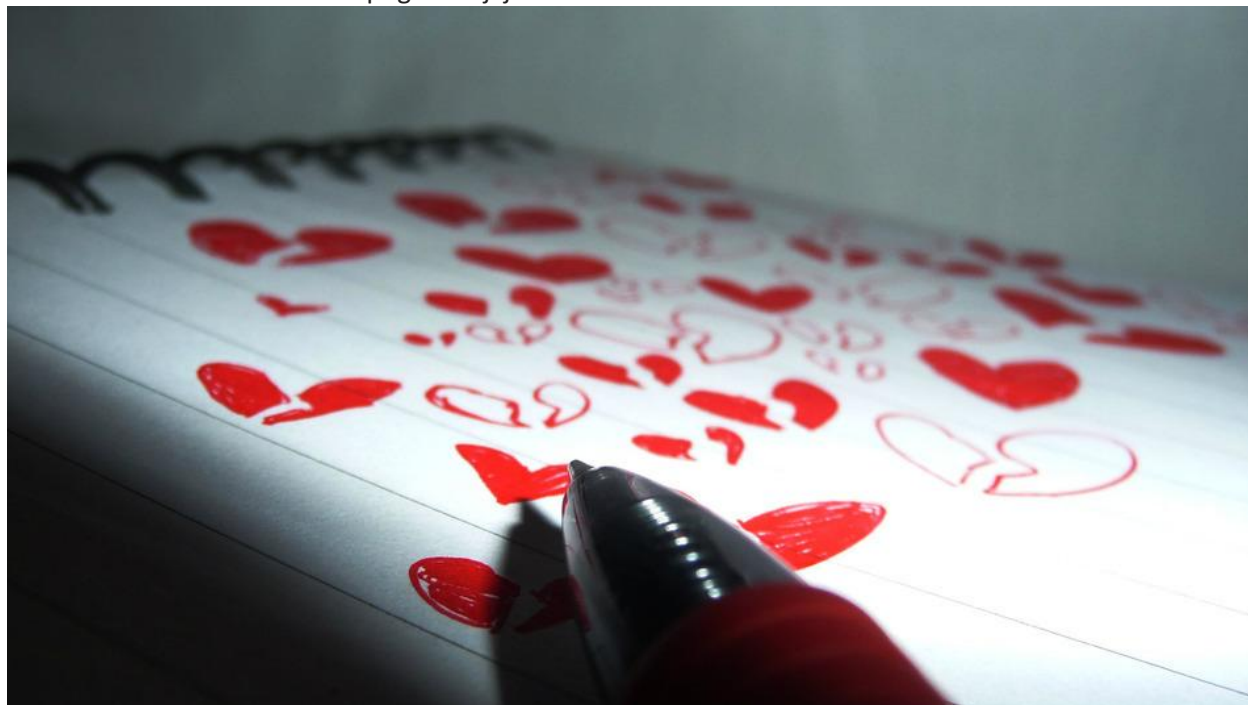
Ponosna sam na ovu svoju zadivljujucu moc laganja same sebe. Laganja nas. Mozda je to jedina stvar u kojoj sam dobra. Priznaj da divno pametujem i kao "slijedim razum". Sve sto sam rekla nema smisla, boli, ali molim te, pokusaj vjerovati u moje poluuvjerljive rijeci. Drhtave su moje usne dok ih izgovaraju. Ali ne osjecas. Nema te tu. Dugo te nece biti, znam. A i kada budes tu, pitam se bolno, ni ne zeledi znati odgovor, da li ces biti toliko blizu da ti osjetim toplinu ruke i strah u dubokom glasu boje tame. Hoces li preuzeti rizik da vidis djevojckicu koja je u tvojim ocima andjeo, a u necijim tudjim "neko ko te ne zaslujuje"? Mozda su upravo ti "neki tudji". Mozda je ova svilenkasta pticica koja stanuje u odajama moje duse ipak odletjela dalje nego sto je trebala. Mozda ja nisam neko s kim bi ti trebao imati sjaj u ocima. Vjerujem da ce nekad neka, bolja i njeznija probuditi u tebi ono sto ja nisam smjela. Vjerujem i znam da ce nekad neka znati da te voli kao ja. Ne mogu te natjerati da se boris za mene ali mogu nesto drugo. Mogu te natjerati da me pustis i krenes dalje. Koliko god da boli i pece ta rana, prestat ce. Znas i sam koje rijeci uvijek u glas ja i ti ponavljamo: "Proci ce sve, i radost i tuga". Samo molim sebe, tebe i nas da ne idemo putem kojim smo krenuli. Jer ce nas odvesti u crnu provaliju. Unistit ce nas to milo moje. Molim te, iskro moga oka, odmakni se od mene necujno, jer ja od tebe ne mogu. Magnet u meni ne moze da te pusti jer si sve ono sto sam trazila. Ne znam te previsa dugo, ali znamo se od davnina. Imala sam te u sjajnom oblacicu iznad glave dok sam se igrala rascupanim lutkama kao djevojckica. Sjecam te se jer si vec dugo stanovao u meni kao "djecak ciji cu stisak ruke osjetiti kad udahnem posljednji magleni oblacik izronjen iz bosanske "have". Magnet koji nas vuče jedno drugom ce nas jednom ubiti. Ne voli me iskro oka moga. Nemoj. Zbog njih. Neka mirno spavaju. Vjeruj mi, ja cu uvijek biti tu. U svakom momentu tvog zivota. Kad je najteze, imat ces me. U zraku i pjesmama. Ja cu zivjeti s tobom

i u tebi.Ti ces u meni.Obecajem ti da cu se radovati tvojim svecanim datumima.Radovat ces se i ti mojim.Morat ces.Ako mi ne slazes da ti nije drago sto sam postala zena i majka,glasno cu opsovati ovo sto zivim.Bit cu tu da me pozoves kada budes trebao ideju za prosnju svoje djevojke koja ce postati tvoje sve.Imam ih na milijarde.Znas kakva sam sa idejama.Bit cu tvoj andjeo u zivotu uvijek. Kad kaze "Da", napisi mi poruku da si najsretniji covjek na svijetu i da ti je dusa puna.Reci mi "hvala" i bit cu sretna.Kad je vidis u bijeloj raskosnoj haljini reci joj da je volis.Zadrzi pogled koji ne luta nigdje s njenih ociju.Reci joj da si cijeli zivot cekao da upoznas nekoga poput nje i da nikad niko nije bio kao ona.Da je najbolja.Molim te voli je iskreno.Kad kazete "da" oboje,nasmijesi se i opet je poledaj.Nemoj slucajno da skrenes pogled na okolinu jer...ja cu biti tu.U pozadini.Ne okreci se,milo moje.Necu biti tuzna.Bit cu nasmijana i ispunjena zivotom.A znas li zasto? Zato sto ces ti biti dobro.Vidjet cu da ta zena zasluzuje tebe i sve ono sto si ti.Jer ja nikada necu biti ona. Ja nisam tvoja sudbina.Doci ce ona.Ovo ce proci,samo me moras pustiti.Raskomadati taj konopac kojim smo vezani.Koracaj kroz zivot milo moje.I ja cu nekad morati krenuti dalje. Nekome cu i ja pripasti.Mozda ce me taj neko ludo voljeti i zeljeti sa mnom sve ono sto smo jedno s drugim zeljeli i ja i ti.Sudbina mozda tek planira moju sreću.I tvoju.Ja cu cijeli zivot prozivljavati samo s tobom jer ces biti u meni uvijek. Bit ces tu kad ja obucem bijelo i nesigurnim korakom krenem na podij na kojem se izvodi prvi ples.Nagovorit cu ga da plesemo onu nasu pjesmu.Ako me upita zasto bas ta ja cu se samo nasmijati i slagati da mi je bez razloga najdraza. Kad me uzme oko struka i nasloni svoju bradu na moj vrat ja cu samo tiho sapnuti u sebi da mi budes sretan.I bit ces u meni kao sjecanje. Kad postanem majka voljet cu to malo stvorenje.Bit cu sretna...ali,dok se ne okrenem prema drugom cosku gdje ce sjediti on.Taj neko,buduci. Bit ce mi tesko jer ce mi bljesnuti slika koju sam kao 18-ogidisnjakinja vidjela.Ti.I ja.I taj trenutak koji cu zivjeti u toj vremenskoj razdaljini od sad,do tad.Bit ce mi tesko,ali cu sutjeti. Nikome te nikad necu spomenuti.Obecajem.Za moje i za tvoje dobro.Mozda je najbolje da svima budemo jedno veliko nista.Ako te iko upita za mene,presuti me.Ne,milo moje.Mi se ne volimo.Ne zalimo.Svejedno nam je.Mi smo samo jedna prolazna zivotna faza u koju nikad niko nije vjerovao.Razmisljat cemo na ovaj nacin.Obecaj mi milo moje.Ne smiju da znaju.Ako ikada docekam sekundu u kojoj cu te vidjeti kao onog zaljubljenog djecaka od prosle godine,pazi da nas ne prevari ovo sto osjecamo.Ako mi ikad dodjes,nemoj mi priznati da me volis.Samo suti.Samo me pogedaj kao da sam niko i nista i nastavi dalje.Nemoj da dozvolis svojim usnama ispucalim od zime koja tece izmedju nas da mi se priblizavaju.Zaustavi sebe i mene.Udalji nase malo carstvo ljubavi.Ugasi vatru.Pretvori je u sante leda koje plove Antarktikom.Zjenico oka moga povjeruj im.Zamrzi me nekako.Ne voli me.Jesam.Ja sam olos i vjestica.Nemam dusu i ne znam da volim.Povjeruj da sam losa za nas.Ubrzaj korak na odlasku.Kad se okrenes,podjes i iskoracas par koraka ja cu poci tebi da ti kazem nesto.Kad krenemo svako u svom smijeru ja necu izdrzati milo moje.Okrenut cu se za 180° i potrcati tebi da se stopim s onim sto je zauvijek odnijelo pola mene.Pozeljet cu da ti kazem da me ne ostavljas i da te volim.Znam to.Poznajem ovo malo sanduče u sebi bez zrna ponosa.Prezirat cu sve.Ali preklinjem te umorni djecace,ubrzaj korak.Ne dozvoli da te sustignem i zaustavim.Zivot nece cekato nas.Ni mene,ni tebe.Budi ono sto sam uvijek htjela da budes.Budi sretan.Mi nismo uspjeli.Nismo dobili priliku da budemo zadnja zelja pred ponoc jedno drugome. Milo moje,mi smo kao perje rijeci sakom i kapom davali.Zaklinjali se u ovo nesto sto smo valjda imali.Lazi smo jedno drugom obecavali.Kao klupko dusu smo nit po nit polagano oparali.Ni neciji a ni svoji.Cekali a nikad ne docekali.Milo moje,zelim da cujem da si nasmijan.Tad ce biti dobro jer,ti imas dug da budes sretan.Za nas oboje.I jos nesto.Nemoj nikad da pitas da li je moglo bolje.Ja sam svakako oduvijek i zauvijek tvoja.To je najbolje sto djevojica sa greskom moze da ponudi umornom djecaku.

Merima Berberović

O ljubavi

Zaljubio se I odletio. Otisao je u susret svojim idealima. Zbog teske sile obrglio se smrću. Nestao je, ali ostao. Ostao je sijajući u mraku, na prigusenom svjetlu. Prasak stvara njegovu siluetu, cestice se skupljaju I prave obrise lica. Pronalazim te izrazajne crte, guste obrve, siske koje padaju preko duboko sivih ociju. Sivilo me uvijek povlacilo u njega, duboko sivilo koje tu I tamo na suncu zasija, ali tako neprimjetno I diskretno. I da ne zaboravimo pogled koji je volio samo sebe.

Nije za druge mario, a u tuđim ocima primjetio je jedino svoj izraz. Znao je da iz njega izbija pakost I zelja za postajanjem uzvisenoga. Znao je I da to nije mogao postati. Covjek na zemlji nije mogao biti uzvisen. Cak I pored posjedovanja toga znanja silno je zelio rasiriti krila, istaci se I poletjeti. To je I uradio. Zbog ljubavi je poletio tako visoko, bio je jedna brza ptica koju niko nije mogao posjedovati.

Niko sem nje. Njoj je na rame slijetao sa zalaskom sunca. Noci je provodio cvrkućuci joj na uho. Bila je njegova muza. Plavooka muza, proporcionalnog tijela, debelih usana I rumenih obraza trebala je da pripada samo njemu. Ali ne, ta ljepotica slomila mu je krila. Jedne noci njeno rame je bilo zauzeto.

Druga ptica saptala joj je na uho. Njegova krila se slomise, sve sto ga je cinilo iole covjekom palo je u vodu. Jakom silom dotakao je tlo I tako ga je ljubav ubila.

Tijelo mu je zavela I bacila ga na hrpu drugih propalih ljubavi. Sada je postao samo poezija koja se pojavljuje na ovom prigusenom svjetlu. Sada meni cvrkuce o svojoj tuznoj prici. O jacini ljubavi, bolnome letu I svome zadnjem pojavljivanju

Tamara Šobota

Država

Jedna grana ošinu ga po licu i iz rane potiče uzavrela krv. Dodirnuo je svoje meso i krv je bila na njegovim rukama. Vukao se ka provaliji jer je put vodio ka njoj i drveće ga je vodilo ka izlazu iz tamne šume. Pogledao je ka nebu, koje se samo naziralo kroz krošnje i u tišini šaputao molitvu. No iznad njega su bila visoka stabla drveća koja su mu se približavala. Jedan vojnik zarobljen u šumi. Jedna mladost, neostvarena.

Davno su se njegovi saputnici iz čete odvojili, a on očaran ljepotom prirode i makar na tren odlutavši od surovog sivila stvarnosti, odlutao je od njih. Njegovo tijelo, bilo je mamac u šumi. Ona ga je čekala na obronku, poput mlade ljepotice zavijene u plašt purpurne svile, koju je mogao gotovo da vidi kako stoji i posmatra ga.

A on se provlačio kroz šumu, koja ga je šibala granjem po licu i bičevala po leđima, zarivala svoje koščate ruke u njegove rane duboko, istiskivajući posljednje atome njegove snage. Živio je za spoznaju da je put kojim je hodao i koji ga je vodio ka tom sivilu na kraju horizonta, bio samo luzija. Jer je bol u njegovoj glavi postajala neizdržljiva, a šuma je nastavila da hladnokrvno usijeca svoje kandže u njegovo tijelo.

Obučen u zelenu odoru, tu ispod lišća bio je neprimjetan među visokim krošnjama stabala, a bili su ista materija ali samo različite boje i snage. Njene napuštene staze poslužile su mu kao sklonište od zvukova granata koji su odzvanjali duž planinskih klanaca. Miris rata izbijao je iz zemlje, poput otrovnih gasova i prijeteći okruživao svaki pedalje njegove domovine.

On, lice i simbol svoga naroda, duša svoje države, bio je kamen koji se kotrljao kroz šumu, sputan od strane velikih drveća koja ga nisu mogla čak ni svojim dubokim korijenjem i istorijom slomiti.

Prepušio se naletima emocija, nemoći i otpora prema koščatim granama stabljika i postao dio prirode, stopivši se sa njenim zvukovima, bojama, mirisima., njenim govorom.

Kroz nju mogao je da osjeti veličinu strasti i krvi koja mu je tekla kroz vene i sada kroz njegovo lice i tijelo ovaj put, neizmjereno slatka i puna snage ulijevala mu želju je za ponovni uzlet njegovih polomljenih krila i borbu koja nikada nije smjela da se prekine, jer u njemu u njegovoj duši vapilo je i vikalo hiljade duša.

Spoznao je i mali dio njegove države koji je ona zauzimala u tom surovom svijetu. Vidio ju je jasno, ostavljenu praznu, napuštenu. Jaku kao kamen, koja se pored svega nije

predavala i on jedan kamen u mozaiku stradanja, dugo se kotrljao kao što je bila duga istorija njegove napaćene zemlje i naroda njenog.

Udarivši u veliki kameni spomenik metalik boje na kraju uvale, polako se vratio u stvarni svijet. Prošlost njega i njegovog naroda koju je preživio padajući niz šumu, ostavio je iza sebe. Sada tu ispred njega bio je jedan visoki kameni blok sa ispisanim imenima boraca koji su poginuli za istu tu zemlju na kojoj je on sada stajao.

Veliki broj crvenih cvjetova koji su rasli oko njega, mirisali su tako spokojno i donosili su sjećanja.

Naslonivši se na taj kamen želio je da vječno ostane ispred njegove sjene i postane dio svog tog silnog kamenja koje se kao i on dokotrljalo iz šume i nagomilalo poput humke za nekog slavnog junaka, kakva je bila njegova domovina. Jaka kao kameni zid, mogla je biti poražena ali ne i pobijeđena.

No vrijeme oko njega se mijenjalo i upravo ta ista livada na kojoj je bio, bila je otvorena, napuštena sama. Ostao je sa velikim kamenom iza sebe, svjedokom minulih vremena koji mu nije mogao biti nikakvo oružje. A iz svakog ugla dok je još lišće mijenjalo svoju boju, vrebali su drugi mnogo strašniji ratnici. Njegova humka je bila napuštena, bez ratnika koji bi se borili za nju.

Brdo iz nje se uspinjalo poput planinskog masiva, a iza njegovih klanaca ležali su odgovori ka slobodi ili propasti. Nije želio da ostane tu sleđen poput kamena u prostoru i vremenu.

Zato obrisavši znoj sa svoga lica, dok se mrak polako približavao u dolini, krenuo je ka planini.

Zvijezdana Marković

Jesen u Maju

Ona mnogo voli zimu. A ja mnogo volim nju. Valjda zato mrzim maj. U maju nije ni proljeće više, a nije još ni ljeto, nego nešto strano i potpuno čudno. U maju je haljina bijela i veo od svile, a ponekada mi se čini da me sve tuge ovog svijeta na maj sjećaju. Nemoj me pitati zašto sam toliko tajanstven. I sentimentaln u isto vrijeme. Odgovor ne znam ni sam. Glumeći godinama da sam hladnokrvan i "Limeni", kako me je jednom davno netko nazvao, bojim se da sam zaista to i postao. Ponekada moram pogledati u ogledalo da se uvjerim zaista da sam to ja, u ovoj koži i u ovom tijelu. Od kada me je moja Dorothy napustila ova koža mi je postala uska i neudobna, često poželim da je promijenim, zamijenim za neku novu, neku u kojoj me ljudi, koje sretnem na ulici, ne bi primjećivali i ne bih morao izgovaram to prokleta "i zdravo" i onima kojima želim i onima zbog kojih bih najradije promijenio i adresu i broj i kompletnu ličnost.

Biti student u Beogradu, to zaista zna biti i tužna i sretna činjenica, istovremeno. Biti student u Novom Sadu isto je što i biti student u Beogradu. Biti student bilo gdje drugo u Srbiji i svijetu je isto što i biti student u Beogradu, jer nije stvar u Beogradu, stvar je u tom malom mjestu dalekom od Beograda, onom malom mjestu u Bosni. Da, Bosni i Hercegovini, ovdje u Srbiji je svi zovu samo tako, Bosna, ono Hercegovina su ispustili negdje usput, možda se zagubi na graničnom prijelazu ili negdje drugdje. Nađem tako te zagubljene dijelove, razbacane po Srbiji, nađem to "Hercegovina", nađem njeno ime u više primjeraka i nađem Balaševića i "Svirajte mi jesen stiže dunjo moja", nađem neku kafanu gdje mogu se ponašam onako lijepo i boemski, kao Đura Jakšić, i kada sve to pomiješam uz vino, neću reći jeftino jer na vinu ne treba štedjeti, i cigarate, onda postanem tako tajanstven i sentimentaln kakvog si me upoznala.

Ja mnogo volim pričati o njoj, a malo tko voli me sluša, pa pričam tako ljudima koji me ne slušaju, jer odavno mi nije važno da li me slušaju ili ne, važno je samo da pričam, pričati dugo o njoj jer ona zaslužuje da se priča o njoj, ona koja se udala 18.maja neke godine. Da se udala za mene vjerojatno bih taj datum, kao pravi muž ponekada i zaboravio, ovako sam ga zapamtio zauvijek. Da, citiram Balaševića, nisam ja u stanju smisliti nešto toliko duboko, iskreno i lijepo.

Drago mi je što si to primijetila, drago mi je što ti se on sviđa koliko i meni. Čudno mi je samo to što me slušaš s osmijehom i djeluješ krajnje zainteresirano, i iznova me tjeraš da ti pričam. Koga još zanima nesretna, ljubavna priča jednog Bosanca koji je došao u Beograd da studira i nikada se nije vratio u svoju Bosnu? Tebe? Hvala ti na tome, djevojko sa smiješnim imenom. Neću te poredim s njom, nemate ništa slično. Ona mnogo voli da se ljuti, voli čitati Anu Karenjinu, voli da mi traži mane i kritizirati moju praznu kutiju cigareta, voli ispravljati svaku moju gramatičku pogrešku, voli životinje i malu djecu, ona voli mnogo toga, ona umije da voli. Da li je pogrešno reći "ona voli"? Ona je voljela. Ona sada voli neke druge stvari.

Kada sam je upoznao, bila je i suviše glasna da je ne bi primijetio. Nju moraš primijetiš, ona mnogo gundđa i mnogo glasno govori. I da, mnogo je lijepa. Podsjeća na one razmažene djevojčice u parku koje vrište na sav glas kako bi im roditelji udovoljili sve želje. Ali, ona samo podsjeća na to, ona nije takva, ona ne mora vrišti da bih joj ispunio sve želje. Ja ih ispunjavam i prije nego što mi kaže što želi. A njezine želje su male i skromne. Opet pričam u prezentu. Dobro. Njene želje su bile male i skromne, sada su možda još manje, ili ih nema više. Ona više nije ona o kojoj govorim u prezentu. U rujnu te godine neke koje se više i ne sjećam ili ne želim da se sjećam, došao sam studiram Pravo, ovdje u Beograd. Radi sebe i radi nje. Planirao sam da sve završim u roku i da se što prije vratim u Bosnu, početi raditi i graditi svoju obitelj. Imao sam brdo planova u glavi, dovoljno novca za studiranje i nju pored sebe.

Štedio sam novac i slao joj kako bi mogla doći kod mene da se vidimo. Onda bih tim istim novcem ja išao

da vidim nju, jer kada bi došla uvijek bi mi vratila taj novac koji sam joj poslao. Ona je isto tako štedjela da bi došla i nikada nija htjela uzeti od mene ni dinar. Kako je vrijeme odmicalo, imali smo sve manje novca da bismo se obilazili. Govorio sam joj da bude strpljiva, to su još samo dvije godine. Ni dan danas ne znam kako i zašto je sve počelo tonuti. Ali tonulo je. Nevjerojatno brzo i bilo je nezaustavljivo. Trčao sam, kupio dijelove i lijepio ih na njihovo mjesto, oni bi otpadali opet, a ja bih bio i dalje uporan, i možda lud. Počeli smo se svađamo preko telefona, da ulazimo u duge i teške razgovore, govorila mi je kako je usamljena, a ja sam tu, u prokletom Beogradu, hladan, hladniji i od Beograda i čak sam i ekavicu propričao i možda drugu djevojku našao i možda joj se smejem iza leđa. Uvjeravao sam je da nije tako, jer tako stvarno nije ni bilo. Govorio sam joj da sve ovo radim zbog nje i zbog nas, da studiram samo da bih nam jednog dana osigurao pristojan život. Pitao sam je da li želi napustiti studije, uradio bih sve zbog nas. Sjećam se kad je rekla:

-Kojih Nas? Nas nema više. Eto ti cijeli tvoj Beograd. Nema nas! Kako je bolno odzvanjao zvuk prekinutog poziva u mojim ušima i mojoj glavi. Čini mi se da ga i danas, ponekada čujem. Obično kada nemam ni jedan telefon u blizini, niti bilo što drugo, obično kad sam sam. Ustvari uvijek kada sam sam.

Vjerovao sam da će se sve promijeniti kada se vidimo jer više nisam mogao da je dobijem na telefon. Čekao sam da mi prođe lipanjski ispitni rok, redao desetke u indeks, da imam čime da joj se pohvalim i da joj izmamim osmijeh na ljutitom licu. Brojao sam dane i konačno u tome brojanju došao do onoga kada mogu reći "sutra idem". Ogromno, veliko sutra je bilo ispred mene. Autobus nije kasnio, stigao sam na vrijeme i sve je išlo po planu. Kupio sam i ruže, da ne budem Limeni, kako me je zvala. Kada pričam o njoj, obično stanem kod ovog dijela. Dalje ne mogu i ne želim. Ako baš insistiraš ja mogu reći to ovako kratko, ovlaš. Ona se udala. Ostala je trudna s nekim drugim. Taj netko drugi je tješio kada ja nisam bio tu, kada sam je povrijedio svojim odlaskom. Nisam bio tu kada sam joj trebao i ona je napravila tu grešku. Vidjeli smo se krišom jednom prije nego što sam se vratio ovamo i ona mi je sve to ispričala. Rekla mi je da ga ne voli i da je to bila greška. Plakala je na mom ramenu. I Limeni je plakao tu noć. Onda je otišla. Otišla je, nema tu mnogo toga da se kaže više. Previše boli i kada je kratko tako. Bojim se da to kažem opširnije.

Ja sam se vratio u Beograd i završio svoje studije. Možda ti je čudno. Možda si očekivala da sam napustio Fakultet i proklinjao Beograd i nikada više nisam imao djevojku. Zapravo, kada sam odlučio skočiti s mosta, tada sam naučio plivati. Imam i diplomu i par djevojaka iza sebe. Svaki novi pokušaj uspijem s nekom drugom sam upropastio svojim pričanjem o njoj. Nitko to ne želi slušati. Neke su odlazile bijesne, neke zbunjene, neke uplakane. Ti me slušaš i nasmijana si i dalje. Osjećam da zrak noćas treperi

drugačije. Ovo je već trećaa godina da se viđamo i uvijek si ista, ne mijenjaš se. Kako ti sve više pričam o njoj, lagano osjećam sve manju potrebu da to radim. Osjećam kao da je ovo početak nečega, nečega što može i treba uspije. Daješ mi neku neobičnu energiju, ne mogu otkriti odakle je isijavaš.

Da li iz tih veselih očiju? Da li iz tog osmijeha što se prelijeva preko usana? Konačno osjećam da vidim nekog drugog pored sebe, i da je to zaista taj netko drugi, a da nije ona u liku nekog drugog. I opet kažem, u pitanju je nešto neuhvatljivo. Hajde, samo neka traje. Možda je vrijeme došlo, da se neke stvari zauvijek zaključaju i da se više ne dira u njih. Nikada, ni sa kim nisam bio bliže tome nego s tobom. Hajde, daj mi ruku, hajde da šetamo Beogradom, hajde da te vodim da vidiš Bosnu, tamo gdje su ljudi siromašni, a nasmijani, tamo gdje nemaju mnogo, a dali bi ti sve. I vidjet ćeš da su svi ljudi dobri, bili u Bosni ili Beogradu, svi su dobri, samo su nam sudbine lose.

Ja osjećam da je ovo nešto novo i nešto vrijedno, ti djevojko koja ne postojiš i nikada nisi postojala i nikada nećeš postojati, ti moja Jelena, ženo koje nema, ženo koju sam stvorio pijan i lud onog sedmog ožujka dvehiljadepete godine u nekoj kafani, zaboravih joj ime, one davne noći kada su mi javili da je postala majka. Ona mnogo voli djecu. A ja mnogo volim nju

Snježana Delić

Simfonija jeseni

Prišla sam laganim korakom već dobro poznatom mostiću, ali danas, danas je nešto drugačije, nešto fali. Zastala sam i osluhnula. Vjetar je prolazio kroz grane i stvarao prelijepu simfoniju i kidao poneki, već žuti, list. Ono što danas fali tu si ti, prošlo je tako malo vremena od kada si otišao, a već kao da se pola svijeta urušilo od kad nisi tu pored mene. Jesen je, a jesen miriše na rastanke. Prije samo par mjeseci stajali smo tu na našem mjestu, našem mostiću, živjeli u nekom svom svijetu. A danas? Ja stojim tu sama i molim za neko čudo, da se pojaviš iznenada i kažeš mi da ti falim okoliko koliko ti fališ meni. Zatim da se baš kao zadnji put naše usne spoje i da ostanem u tvom zagrljaju zauvijek!

Maja Čizmić

Slip

Jutra su mi najmrža. Ona svijetla. Puna sunca. Ona u kojima moraš živjeti. Jer svi žive. Svi su sretni. Presretni. Isforsirano sretni. Sretni toliko da pršte heštegovi o sreći. Lupaju ti pleske po licu dok progledaš.

#happiness #happy #joy #happymorning

Pljus! Pljus! Pljus!

A volio sam vidjeti teške poklopce oblaka iznad grada i čekati da padne prva kap na prozorski lim dok se valjam u dimu zapleten u niti tvojih riječi i jutarnje lijeno bunilo.

Volio sam se vući u donjem vešu do kuhinje da napravim kafu. Volio sam da tome prethodi :„Ko će praviti kafu?“ ... „Hajd' ja ću.“ Onda ležim. Čekam da mi se tijelo samo pokrene, da pobijedi moju jutarnju lijenost i otrči samo do kuhinje, a da moj um ostane sklupčan pored tebe, šćućuren u nabore čaršafa.

Onda sam volio fotografisati naše kafe na bijelim plahtama pored naših stopala. Kako glupe fotografije. Sve iste. Sve pune ljubavi. Sve pune crne bez šećera i bijele sa jednom kašičicom. Sve pune velikih i malih stopala i tvog nakita oko članaka koji nikad nisam razumio.

Nisam nikad razumio ni vezanja ljudi. Mislio sam da mi ne trebaju lanci oko tvog struka da bi ostala. Nisam vjerovao ni u tanke niti. Ni potpise na papiru. Ni dogovore o zajedničkoj starosti. Ni ugovore. Vjerovao sam samo u tebe.

I onda si iskliznula. Jedno jutro. Iz ovih čaršafa. Jedno sunčano jutro kad smo baš mislili da izađemo vani i budemo sretni kao svi i malo drugačije od svih.

Samo si skliznula. Bukvalno.

„Ko će praviti kafu?“ „Hajd' ja ću.“, rekla si i sjela na rub kreveta.

I skliznula.

Na pod.

U bunar.

U zemljani bunar.

U dva metra dubine.

Pod nišan.

Pod razoreno srce ispod mojih rebara.

Samo tako.

Iskliznula si.

„Ko će praviti kafu?“ ... „Hajd' ja ću.“

Pitam i kažem. Neće niko odgovoriti. Neće niko doći. Niko će i ostati.

#coffee #black #nosugar #alone #alone
#alone

Emina Goletić

Starac i more

Evo, dođe olakšanje kada se najmanje nadaš. Ili pak misliš da je olakšanje. Tek onako shvatiš da te ne boli pomisao kao prije, iznenada te pokupi, udari, probudi, skine tegobu i otvori oči. Naleti kao udar vjetra i ošine po licu, i po duši. Prizivah danima sjećanja ne shvatajući da time samo patim sebe. Smiješno, šta je drugo sjećanje nego prizivanje nečega što znaš da se više nikada neće ponoviti. Šta drugo nego zabluda i lažna utjeha za slabo srce, još neprotkano vjerom u svjetlo i drugi dan, drugačiji od ovog danas, a neponovljiv kao i on, kao i onaj što će doći sutra.

Kažu da je čovjek kao stijena, nelomljiv, svašta može podnijeti, ali češće zaboravimo da i najtvrdju stijenu obična kap vode izdubi ako dovoljno dugo kaplje. Kada kap po kap tuge pada na čovjeka, dubi ga, njegovo samopouzdanje, snagu, volju, i na kraju tako ga okrnji da postane samo stijena imenom. Ali, druga strana priče tu onda vuče konce. Nijedna stijena nije do kraja izdubljena. Jednom prestane da se krnji i počne da se na njoj slaže kap na kap, praveći novu stijenu, oklop, zatvara se krug, nastaje neka nova utroba u utrobi već u kojoj je stijena naočigled bila zaštićena. Sloj na sloj se taloži, i neki novi oblici tvore. Izrasteš neki novi ti.

Vjerujem da ljudi lažu kada kažu da se nakon pada podigneš jači. Niko ne ustane jači nego samo pametniji za jedno iskustvo sa novom ljuskom izgrađenom oko sebe da ga opet isto ne bi povrijedilo, ljuskom koja mu daje osjećaj sigurnosti a shodno tome i snage. Sagrađe ljudi ljusku oko sebe kao čamac na moru života, da ga čuva od utapanja i gladnih ugriza ajkula što vrebaju svježe meso i uzavrelu krv. Svako jednom u životu postane starac i doživi svoje more u najljućem obliku kao jedan od slijeda događaja koji te uče da podnosiš sve i ideš dalje, bez zaustavljanja, jer, nismo ništa drugo nego lađari koji u konačnici moraju da pristanu u luku.

Tu ljusku zovemo iskustvom, imunitetom na tegobu koja ga zadesila tako da kada sljedeći puta naiđe nešto slično, lakše podnese i nastavi dalje, manje ga zaboli. Baca te život na ovu i onu stranu, vuče lijevo i desno, kako zapuše, tako se i naginješ, tražiš manji otpor zahvaljujući instinktu i nagonu da preživiš, nesvjesno tražeći svjetlo na kraju tunela.

Vremenom naučiš na koju stranu da okreneš kormilo kada zapuše vjetar da bi nastavio dalje, kada te zapljusne talas nošem olujama. Ulije se vode i u čamac, neminovno je, ali ono što je bitno je šta ti poduzmeš kada se to desi. Dođe vrijeme kada shvatiš da vjetar kojeg si volio treba da pustiš da ide svojim putem, a ti jedra otvoriš za neki novi, čak iako je to vjetar na kojem si oplovio svoja najdublja i naискrenija osjećanja. Onda kada počne da puše prema pučini na koju nisi spreman krenuti i na kojoj se i najveće i najsnažnije barke lome, moraš da pustiš da ide sam. Na more života svako je uplovio sam i svako će sam i da kroči na obalu sa koje je krenuo.

Svako svoj vjetar doživi drugačije i svaki vuče na svoju stranu. Ista je struja koja nosi čamac morem, ali su kormilari različiti. Nijedan zanat nije isklesao na isti način, dva puta kada ti oluja prevrne čamac, treći puta ili ne isploviš, ili naučiš kako da ploviš. Jednom, desi se i nešto u čovjeku pa prelomi i počne da voli vjetar koji ga nosi, nauči da je to jedini vjetar kojeg ima i da se samo on može nositi s tim. Niti ti biraš vjetar niti vjetar tebe, nego ste višoj sili podređeni i plovite istim morem i jedino imate jedan drugog. Boreći se sa vjetrom na najbolji mogući način počne čovjek da ga i osjeća samo svojim, prisvoji ga i zna da niko drugo i ne bi bio sposoban da se nosi na taj način, u tom vremenu, na tom moru sa tim vjetrom bolje nego on.

Zaludu svim strujama i pučini na koju vjetar vuče, zavoliš ga, ali vjetar ljubav vratiti ne može. Kada vjetar mora da nastavi svojim putem prema novim obalama i širim morima što im površina bljesne na suncu skrivajući dubine i njihove tajne, kada hoće da povuče i maleni čamac sa sobom, čamac bijaše usidren i još nespreman na daleke pute kojima vjetar kreće. Nije to tek jedna priča o čamcu koji nekada ploviše sa svojim vjetrom, to je posebna priča o dva izgubljena vjetra na pučini što se razidoše.

Ne kreće se na put tek tako, nespreman i sam, srljajući u daleke krajeve o kojima samo priče zna... Život je mnogo više od nastojanja da se samo vlastiti ciljevi ispune. Zaboravljamo ono bitno, ako hoćemo da stignemo do cilja, moramo to učiniti pomoću drugih, jer samoća nije sinonim za uspjeh.

U vremenu koje slijedi, kada počneš ponovo da gledaš u smjeru koji vodi dalje u život a ne stranputicama kojima se priklanjamo jer nismo spremni zauzeti se dalje i krenuti pravim putem, desi se nešto što te natjera da se zamisliš nad svime što si sada i što radiš nesvjesno, odbrambeno, uzdignuo si se i krenuo dalje bez previše razmišljanja da to učiniš, učiš kako da ploviš raširenih jedara i u vremenu kada nema vjetra.

Naiđe u tom vremenu mnogo drugih priča, susrećeš druge koji plove svojim morima i bore se sa svojim olujama, one za koje nikada nisi mislio da ćeš sresti, da će vam se putevi ukrstiti i da ćeš tim ljudima dati nešto mnogo više od materijalnih poklona. Kada pokloniš svoje vrijeme nekome, daješ mu najdragocjeniji dar koji postoji, daješ mu dio sebe u prolaznosti u kojoj se svi nalazimo i kroz koju užurbano idemo u nastojanju da postignemo što više i da sebe izgradimo, prigrabimo što više ne shvatajući da što više toga sakupimo, više će ostati prazno da zjapi za nama u vremenu kada nas ne bude.

Poklonivši vrijeme, poklonjeno je i povjerenje i riječ koja znači mnogo, utjeha. Tješeći druge utješiš sam sebe, liječeći druge izliječiš sam sebe i govoriš drugima riječi koje ti želiš i treba da čuješ, pripremiš ih da otplove dalje kroz tvoje more. Lakše onda pređeš preko onoga što i tebe mori, pustiš da sve ode, da padne kao list sa grane, da ga saperu kiše i zapljusne plima, izgubi se u oseki. Život ide dalje a i ti sa njim, na ovaj ili onaj način.

Shvatiš da si krenuo dalje, uplovio u neko novo more i ne znajući, još uvijek se osvrćući unazad ali nekim drugim pogledom i nekim drugim mislima, možda nadama, možda samo mirom i ravnodušnošću... Na kraju krajeva, u dušu niko zaviriti ne može i doživjeti tvoje more, ti znaš šta nosiš unutra i kako ploviš, ali i ti i drugi znate da ono što nosiš u sebi se itekako mijenja i da utiče na ono što postaješ dalje, pravi od tebe mornara i individuu koja nosi u sebi mnogo, a dopušta samo suncu da se oslikava na licu.

Fatima Alihodžić

(NE)PRIJATELJSTVO

-Zdravo živote,ako te tako mogu nazvati.

Jako sam mlad a već dugo sam ovdje. Trpim posljedice tuđih greški i već gubim kontrolu nad samim sobom.

Uzdišem pretešku tugu i nepravdu a izdišem jezivi zvuk nezadovoljstva.

Davno sam shvatio da nisam rođen pod sretnom zvijezdom.

Nisam se pomirio sa tim,samo sam se vremenom morao prilagoditi i tako iz dana u dan osjećati istu bol.

Znam,ako bi se pomirio sa tom činjenicom da bi život tek tada postao nepodnošljiv.

I nemam nikog ko bi me razumio jer niko više nije iskren. Tapšu me po ramenu a nožom bi me zboli. Kažu biće bolje a najgore mi žele. Obećavaju ljubav a siju mržnju.

Nemam iskrenog prijatelja,više ni bratu ne vjerujem. Tu je samo stara majka kojoj sam zakletva,kojoj sam miljenik! I samo zbog nje crtam ovaj lažni osmeh. Tako je ubjeđujem da sam dobro a nisam moj živote jer jako sam mlad a već dugo sam ovdje. Čak ni cvijet neće cvjetati ako ga preko ruke zaliješ. Kako onda da mi bude prijatelj onaj ko me čas grli čas pljuje. I nije to ruka prijatelja,to je pogani jezik najvećeg neprijatelja koji ima masku iskrene osobe pune ljubavi a takvi su najgori i baš takvi se često nađu na mom putu. Ja sam kriv jer uvijek nasjednem na tu njihovu masku koja krije njihovo pravo lice. Pustim ih da se dokažu,čak ih i zavolim a oni samo čekaju trenutak kad će me izdat i uništiti. I urade to,uvjek su i uvijek će. To im predstavlja zadovoljstvo. I neka su otišli i neka se nikad ne vrate ! Jer ja,ovakva naivna budala,uvjek bi iznova oprostio. Mrzim sebe što vjerujem da se ljudi mjenjaju,što vjerujem u pokajanje.

Pišem o prijateljstvu jer je davno izumrlo,pored nas su samo poznanici koji su tu dok im je na volju. Više ni rođeni rod nije ono što je nekad bio. Nekad bi život dali braneći jedni druge a danas bi te prodali za malo para i još bi gledali kako pred njihovim očima nestaješ. Ne bi čuli vrisak tvoj i zov upomoć.

Ne bi vidjeli kapi krvi,koja je i njihova krv,kako niz tvoje čelo kapa sve jače i jače. Ništa to ne bi ni čuli ni vidjeli jer u rukama drže nešto 'vrijednije'.Drže pare!

Vaš život za prljave pare koje drži vaš izdajica i pritom se osmjehuje,a ta izdajica je vaš najbliži rođak,brat,otac,sin !

I kome više da vjeruješ!?

Nikom!

Jer prijateljstvo je davno izumrlo. Čak i ovo rodbinsko,nažalost.

Muminović Mahir

Izgubljeno Djetinjstvo

Pitam se sta mogu napisati o sebi, a da Vama, moji čitaoci, dočaram svoj životni komad? Da odmah raskrstimo sa mogućim zabunama! Sve što me ikada snašlo, dio je čiste improvizacije, lišeno velikih i dobro uvježbanih monologa i mogućih korekcija. I zato bilo sta da napišem, nikada neću moći napisati sve. Neću moći ili neću htjeti, podijeliti sve događaje, sve susrete i sve rastanke svog života. Naprosto neke stvari se ne mogu transkriptovati ni jednim alfabetom na svijetu. Neki događaji će možda iskliznuti tokom mojih pokušaja da cijelu ovu žanrovski nedefinisanu priču svedem na uzročno posljedični slijed. Život se naprosto ne da ukalupiti ni jednom ljudskom sistemu. Uvijek će ostati nešto neizrecivo što će moju dušu kompakti i što će me natjerati da objašnjenje potražim u religijama ili čistoj metafizici. Zbog toga nije bitno da li ću Vam krenuti sa pripovijedanjem svog života, sa kraja ili početka. Zaista je sasvim svejedno! Jednom kada stavim tačku na oba kraka, poznavat me niko neće. Jer niko od Vas neće htjeti pojesti vreću soli sa mnom. Stigla sam dva mjeseca ranije u svijet. Uranila u nezgodan čas, sa poprilično nezgodnim formatom duše. Te snježnje novembarske noći, majka me rodila na tavanu djedove kuće.

Moja sićušna pojava, nije proizvela pretjeranu radost ostalih članova porodice. Rođena kao sedma unuka mog djeda, bila sam potvrda kletve koju je neka stara komšinica bacila na njega. Da stvar bude još gora, uzrok mog ishitreno rođena, pored kletve koju je moj djed pravedno zaradio mnogo godina i prije mog začeca, je nesreća koja je zadesila cijelu moju lozu te večeri. Kuca Atifa Isića, poznatog u selu kao uboga prznica i škrtica, nalazila se na oštroj okuki Isića sokaka, u selu Kotorsko. Niko nije želio kupiti taj dio zemlje, jer je oduvijek bio uzrok silnim nesrećama. No, kako je moj djed uvijek gledao da uspara svaki dinar koji je zarađivao rintajući u Švapskoj, njemu te narodne tričarije nisu mnogo parale uši. Tako je, Atif Isić, gastarbajter iz Nürnberga, svoju trospratnu kuću sagradio na toj okuki odakle je mogao da zaviri u svaki čošak sela! U noći dvadesetidrugog novembra 1991. godine, Esmā Isic i njen zaručnik, su ostavili život u avliji mog djeda, zaletivši se automobilom u betonski stup ispred kuće. Takva nesreća je uzrokovala prerane trudove moje majka i situaciju da nisam ugledala svjetlost dana, već mrak u kojem sam rođena sred pšenice i kukuraza u ostavi tavana. Ne moram Vam naglasiti da sam zbog tog incidenta, rođena u sazviježđu škorpiona. Breme tog saznanja doznaću tek preko majčinih knjiga koje je krišom čitala, a koje sam mnogo godina poslije, pronašla na tavanu naše kuće u Zavidovićima. Prema učenjima stare istočne

astrološke mitologije, rođenje nekoga u sazviježđu škorpiona, zahtjeva žrtvu nekog člana porodice. Tu istu žrtvu, krvavo su platili, moja daleka rođakinja i njen zaručnik, te snježne novembarske noći. Kada vas na samom početku već dočeka krv, jecaj i plač, djetinjstvo je već unaprijed izgubljeno. Te kobne godine, cijela generacija u koju sam igrom slučaja uletjela, bila je osuđena na već unaprijed izgubljeno djetinjstvo.

Moj djed se pomirio sa činjenicom da sam ja sedma unuka, nalazeći utjehu u tome da sam ja jedina rođena u njegovoj velikoj kući. Po prirodi veliki hvalisavac i neugodan čovjek, uspijevao je uvijek nekoga da uvrijedi svojim komentarom ili nekom rečenicom. Jednog ljeta dok je uživao na prostranoj verandi svoje kuće, načuo je iz susjedne avlije kako se priča da je stari Omer dobio šestu unuku. Ne mogavši da ošuti na tu vijest, djed se tako grlato i pakosno nasmijao, dobacivši da Omerovi sinovi ne znaju kako projektirati mušku djecu. Omeraginca, sva bijesna, izletila je iz kuće i kreštavim glasom tako grlato zaklela djeda da je cijeli sokak upamtio njene riječi. Zaklela je djeda da ne doživi nikada ni da mu kćerke, a ni žene sinova, ne podare unuka. Tako se i obistinilo. Atif Isić, je i umro, a u njegovoj lozi se nikad nije rodio muški nasljednik

Kad je izbilo ludilo među narodom, zvano rat, mati i nana su pobjegle preko granice u Hrvatsku odakle su trebale biti prebačene u Nunberg kod djeda, kojeg je rat na području bivše Jugoslavije zaobišao u širokom luku. Bezbroj puta mi je mati prepričavala, kako me neki čovjek pokušao oteti u tom periodu. Majka priča kako su se njih dvoje, otimali za mene, vukući me svako na svoju stranu. On je želio preći preko granice u Slavanskom Brodu, ali kako je bio muškarac, koji je očigledno želio spasiti svoju guzicu od vojne građanske dužnosti, ništa mu drugo nije preostalo nego prodati se kao samohrani otac. Majka me jedva iščupala iz njegovih kukavičkih ruku.

Iz tih godina pamtim samo obrise velikih zgrada, očevo lice razvučeno u najljepši osmijeh i majku koja mi je poslije svake socijale kupovala barbike i vodila u McDonalds na hamburger i pomfrit. Po povratku iz Njemačke, djeca me nisu puno volila. Jednom prilikom sam čula kako i moja dajdžinca mojoj rodici govori, da se ne treba sa mnom igrati, jer dok sam ja jela u McDonaldsu i ko zna šta još, oni u Bosni nisu imali ni hljeba. Dugo vremena, nisam znala, šta znači ta riječ rat. Više sam je mrzila zbog toga što me svi odbacuju, kao izdajicu, i kao izbjeglicu, nego zbog onoga šta ona stvarno predstavlja. Svi ti tuđi ljudi, su bili lovci na moje malo, uplašeno srce. Kasnije sam počela shvaćati razloge ljudi, ali svoju dajdžincu ni dan danas ne volim. Djeca su me mrzila zbog odjeće u koju me majka svaki dan oblačila. Strašno

se trudila sašiti mi najljepše haljinice sa čipkom i preklamom. Mrzila sam sebe, što sam često majku viđala uplakanu, zbog mog namjernog nestašluka. Valja sam se u blatu, padala sa drveća, skakala po svim lokvama, samo kako bi moja odjeća bila podjednako blijeda i siromašna kao odjeća ostale djece iz sela. Ni to nije pomagalo. Nudila sam ih svojim barbikama, igračkama i medama, ali ni to me nije uspjelo uvesti u njihov sveti krug igre, izvan kojeg sam ostajala samo posmatrač iz daleka. Zahvaljujući njihovim predrasudama i odbijanjima, otkrila sam jedan svijet u kojem sam bila potpuno prihvaćena. Taj svijet se prostirao na jednoj velikoj livadi iza pruge. Tamo sam

naučila jezik trava i drveća. Zajedno sa ovcama i kozama, uživala sam u okusu kise trave i kunice. Hvatala sam leptire i brižljivo ih skupljala u tekle koje sam krala iz majčine ostave.

Divila sam se šarenolikim bojama njihovih krila i prahu koji je ostajao na mojim prstima. Od njih sam naučila razlikovati boje, ljepotu cvijeća i ritam trava. Posmatrala sam njihova tijela, kako uspravano leluju na vjetru u kišovite dane. Svaka vrsta imala je svoje ime u mom svijetu. Mali plavi, tigrasti i još bezbroj njih su činili moj svijet sa samo šest godina. Jednog dana tokom mog posljednjeg raspusta prije polaska u predškolsku, upoznala sam svog prvog prijatelja. Nemarno se sunčao na jednom kamenu, dok sam se ja divila svom plijenu kojeg sam taj dan uhvatila. U slasnom zalogaju progutao je crva kojeg sam mu prinijela, u znak sklapanja prijateljstva. Posmatrala sam njegov dugi i hrapavi jezik kojim je opipavao crva. Nazvala sam ga Foka, iako gušter i foka, kao dvije različite vrste životinja nisu imale nikakvih dodirnih tačaka. Jedan je pripadao carstvu sisara, a drugi gmizavaca, no u mom svijetu sve je imalo savršeni smisao. Foku sam na ramenu odnijela toga dana kući. Bio je moj vijerni Sančo Pansa, tog ljeta. Dane je provodio na mom ramenu ili u džepu moje haljinice. Planirala sam napraviti svoj vlastiti botanički vrt, prepun leptirova i kaćuna, koje sam presađivala u majčine posudice. Polen sa kaćuna posebno je veselio moje leptirove. Nažalost,

moja usta nisu pronašla nikakvu ljepotu u toj biljci. Jednog dana kada sam ušla u očevu šupu sa alatom, od koje sam napravila botanički vrt i ugledala Foku kako proždire glavu jednog leptira. Teška srca sam prekinula naše prijateljstvo. Odnijela sam ga u naredno selo, dva kilometra udaljeno i ostavila na jednom kamenu. To je bio prvi bolni rastanak u mom šestogodišnjem životu. Ubrzo potom sam izgubila i svoju fascinaciju prema leptirovima. Školu nisam posebno voljela. Pisanje i čitanje je bilo najveća misterija u mom životu. Posmatrala sam slova ispisana u knjigama i čudila se kako ljudi u toj zbrci mogu nešto saznati. Pročitana pojedinačna slova u mojoj glavi dugo vremena nisu nailazila ni na kakve riječi, niti povezivanje. Pred sami kraj prvog razreda, uz plač i dreku oca, doživjela sam prosvjetljenje i ulazak u svijet pisane riječi i čitanja. I dalje, nisam voljela školu. Dane sam provodila posmatrajući svijet sa druge strane prozora. Poput psa sam znala nanjušiti svog oca, koji mi je uvijek prijetećim prstom mahao iz školskog dvorišta. Majka je uvijek galamila na njega, što me vodio u tvornicu namještaja. Po njoj to nije bilo mjesto za žensku djecu. Ja sam voljela sve što je bilo vezano za njega. Svakoga dana, po završetku nastave, otac me vodio sa sobom u tvornicu. Dok je on projektirao mašine i ostala čudesa, ja sam oponašala njegove kretnje, domaštavajući svojim linijama njegove mašine na svom papiru. Voljela sam ga posmatrati kako crta. Njegove ruke, sam mnogo godina kasnije pronašla u jednog momka, ali to je sasvim druga priča. Ponekad sam ulazila u različite hale i provlačila se ispod velikih metalnih mašina. Plašila sam se njihove masivnosti, njihovih oštrica i džinovskih vratova. Uživala sam u mirisu tek ispoliranih drvenih ploča. Šarafi, navijači i ekseri su bili posebna fascinacija za mene. Otac je prešutno odobravao moju krađu šarafa i ostalih vrsta eksera. Bila sam strastveni kolekcionar. Krala sam i plave kutijice iz tvornice. Brižljivo sam eksere čistila vunenom krpom svaki dan, slagala po veličini i vrsti i mazala majčinim uljem iz kuhinje.

Kako smo nosili etiketu izbjeglica mnogo puta smo se selili. U mojoj glavi sva ta mjesta, više nemaju ni ime, ni zasebna sjećanja. Djeluju kao jedno jedino mjesto mog djetinjstva. Prisjećam se tavana jedne kuće, u kojem sam krišom čitala majčinu lektiru. Moja mašta je tada dodirivala zvijezda. Štivo Ne vjerujte – provjerite bila je moja prva lektira koju sam

pročitala cijelih pet puta u svom životu. Otkriće majčine tajne zauvijek je promjenilo moje shvatanje života, sudbine i vjerovanja. Bila sam drogirana silnim mitovima o različim sazviježđima na nebu. Posmatrala sam crteže i znakove zodijaka, čudila se kartama preko kojih se čitala sudbina ljudi. Već vidite, da moja porodica nije bila pretjerano pobožna. Zbog toga sam odrasla slobodna. Noću sam ležala na betonskoj ploči ispred kuće i studirala zvijezde. Maštom sam doctavala Malog i velikog medvjeda, sazviježđe Riba i zamišljala strašnog Saturna i opakog Plutona. Otac mi je pričao o udaljenosti zvijezda i nas. Svako od nas ima svoju zvijezdu vodilju – govorio je. Pričao mi je mitove o zvijezdama padalicama.

Utapala sam se u njegovim plavim očima, koje su bile izvor mog života. Krišom sam studirala knjigu Mile Dupora. Željala sam poznavati raspored svakog sazviježđa na nebu, naučiti šta znače silni kvadratići, trouglovi i druge oznake. Dugo vremena je to ostala velika misterija za mene. Krišom sam preslušivala majku i ostale komšinice, kada bi im dolazila pokoja gatara. Majka je uvijek bila sujevjerna te je i mene često vodila tim ženama koje su u mojoj mašti uvijek izgledale kao vjestice importovane iz disneyevih crtana. Čudile su me njihove izjave koje su pravile veliku zbrku u mojoj glavi. Bila sam bolešljiva i majka je vjerovala u moć strave. Zapravo bila je strašno sujevjerna tih godina. Potajno sudjelujući u sjelima žena,

naučila sam da postoje raznorazne čini. Gatanje u grah, gatanje iz taloga kafe, čitanje sudbine iz dlana. Sve te priče su me plašile. Ubrzo sam počela imati noćne more, u kojima su me progonile slike iz majčine knjige i vještice koje su nam dolazile. Utočište je bio očev zagrljaj u koji sam se svake noći potajno uvlačila. Kada je majka doznala šta radim na tavanu, dobila sam takve batine da mi astrologija nikada više nije pala na pamet. Fascinacija i povezanost sa ocem, je nestala jednog ljeta. Osjećala sam stid zbog svog tijela koje je prolazilo kroz neke čudne faze tokom moje desete godine. Odlučila sam kupati se sama, i spavati sama. Naš odnos se reducirao, kao da je nit koja nas je vezivala neizmjernom ljubavlju lagano slabila. Do kasno u noć, je ostajao u tvornici. Kući je dolazio tek pred zoru. Smišljala sam raznorazne priče kako bi ga razveselila i smirila bijes koji sam osjećala u njemu. Odlučila sam pomoći mu, te sam počela istraživati Islam. Krenula sam u mekteb, učila sufaru i čitala Kur'an, nadajući se da ce mi oni dati odgovor za stanje mog oca. Pričala sam mu o našem Bogu, o ljepotama dunjaluka, o smiraju koji nosi namaz. No, ništa nije pomagalo. Noću sam prislušivala razgovore svojih roditelja i potajno plakala. Ježila sam se od očevih noćnih mora i plaćući tonula u san. Te godine, me osjećaj da ću izgubiti oca dovodio do ludila. Svaki dan je morao obećati da me nikada neće napustiti. Vremenom je to postao naš ritual. Noću sam učila sva sura koja sam znala, nad bračnim krevetom mojih roditelja.

Pokušavala sam biti njegov zaštitnik. No, ništa nije moglo otjerati strah u meni, koji je palio moje male grudi. Jedne hladne novembarske noći, nestao je strah iz mojih grudi. Ostala je samo prazna i tupa bol i olaksšnje koje se sručilo na moje tijelo. Mog oca više nije bilo. Mnogo godina poslije sam shvatila majčino sujevjerje i čudne okolnosti pod kojima je umro moj otac.

Emina Isic

PJESME

Jesen je

Jesen je.
Opada lišće.
Na rastanku poče boljeti u grudima,
Ta bol je poznata svim ljudima.
U maskirnoj uniformi,
sa ruksakom na leđima krenu u boj.
Prati ga trudna žena.
„Ne tuguj,
Zar ti ne bi bilo drago da budem heroj?“
A ona poviče:
„Ne idi! Nemoj!“
Zna ona.
Mrtav vojnik nije heroj.
Promijenjeni su idoli.
Cijenjen je onaj
koji se Boga ne boji.
Okrenu se i podiže ruku.
Sjeća se posljednjeg osmijeha,
svake večeri dok plače,
sama u krevetu,
na njegovom jastuku.
Nikad se nije vratio.
I dok je na grobu film premotavala
Žali što ga nije više zaustavljala
da ode.
Ginuo za idole, ginuo za ljude
Oni mu i mrtvom sude.
Maštao o pobjedi, o slavnom kraju rata,
A nikad svog sina neće čuti
kako ga zove tata.
I sve je za nju kao i prije,
Sve je isto, a drugačije..
Samo njen heroj uz nju nije.

Vladana Drljo

Gledao sam te u tvojoj tamnici

Gledao sam te u tvojoj tamnici
Sputanu pogledima drugih ljudi
Gledao sam te živu i mrtvu u sanjanjima
I sjećao se dana kad si bila slobodna
Kad si mi govorila da te nemoguće ukrotiti
Da nisi taj tip žene ..
A pogledaj se sada
Lanci teži od tebe same
Pritišću ti vrat
Ispod trepavica opažam ti tužan pogled
Koji vapi
Koji se grči i vrišti
Pun sramote ..
To što si postala
Nije ni kopija, ni blijedi odraz
Onoga što si bila
Moja draga,
Predraga
O, reci mi da to nisi ti
Jer razbit ću sve lance
I sve krvnike ovog svijeta ću razbiti
U želji da te oslobodim tvoga
Nisi stvorena za krletke
Čak ni ja, koji te toliko volim
Ne bih se usudio držati te u njedrima

A netko, nedostojan, odrezao ti je krila
Anamarija Čolak

Pokret

Opet je jesen

Bila je i danas i jučer

Bit će i sutra..

O jeseni,

Ostani zauvijek u meni

Dozvoli mi da te osjetim ponovo,

Dok se budim, dok sanjarim

Dok gledam ovaj svijet sa čežnjom i sjetom

Budi moj nemir jer znaš da drugačije ne umijem..

Ti jeseni, koja me znaš

Isto tako dobro kao i svoje lišće koje puštaš,

A ono tako mirno leti, odlazi, pada

Sreće se sa drugima i ponovo leti

Vjetar ga nosi

Traži nešto

Pronaći neće

Možda i hoće, zašto mu ja sudim...

Možda traži sreću,
Bitan je put, sama se otkriti neće
Zato svako lišće samo na put kreće
I tamo prijatelje svoje sreće
Jer da je samo tako opstat neće..
Ja sam to lišće što samo treperi
Vidi druge, osjeća ih i sreću im želi
Ali opet samo sprema se na put...
Jeseni, tebi se vraćam
Tražim odgovor na to
Šetat ću i lišće će padati opet,
Pa možda i učini neki novi pokret.

Belma Smajić

Miljacka

Nebo tmurno, dana više nema
Sarajevo cijelo prekrila magla.
Sam na ulici beskućnik drijema
Traži mrve nekad topla hljeba.

A Miljacka, onako mutna teče,
Hoće drven most da obori
Prije nego padne večer
Kao da se s vragom bori.

I opet šumi, dok pada kiša
Tužnu melodiju ona stvara
Hoće da bude još viša

Al' ne može, nestalo joj dara.

Fatima Pobrklíč

Gdje nemir nastaje

Osjećaš da nisi tu
i tvoja vlastita koža odbija
da bude tvoja.
A nije to to što se dešava.
Samo si umoran.
Ne vjeruješ mi?
Znam, nikome ne vjeruješ.
Gledaš me čudno,
kao da skoro i nisam tu.
Vidim, trudiš se i naprežeš oči,
ali prosto ne vidiš.
Ne vidiš ono što jeste i
što jesam.
Mi isti nismo.

Ti i ja živimo
Na mjestima drugačijim.
Ti si oštar.
Ti si stijena.
Ja tečem.
Ja sam rijeka.
Ja se smrti toliko i ne bojim.
Ti se bojiš,
o kako se samo bojiš
I razmišljaš o njoj često.
Bojiš se zaspati,
jer možda sutrašnji dan vidjeti nećeš
i ona će te zgrabiti,
a ti ćeš htjeti ostati.
lako ni sam ne znaš zašto.
I misliš opet da ničega
svjestan nisi.
I da si niko
i da tebe voljeti ne treba.
A zbunjen si samo,
napuknut sasvim malo.
Naći ćeš mjesto svoje,
tamo,

tamo gdje nemir nestaje.

Belma Jaganjac

Žena

Ja želim biti žena

Koja nosi hlače umjesto suknje
Ja želim svojim poljupcem
Ostaviti trag na žrtvi
I nadjačati slabost i suosjećanje
Ja želim biti žena
Koja nosi crno na vjenčanje
Bijelo na sprovod
I nema etiketu
Ja želim biti žena
Čija rika je glasnija od cijelog carstva lavova
I sirena koje ispunjavaju prazninu
Ja želim biti žena
Koja je jaka
hrabra
tajnovita

Ja želim biti žena

Zbog koje ti se ledi krv u žilama
Koja oslonac i utočište će ti pružiti
Ali je ludom nećeš praviti

Ja sam žena

Koja zna voljeti
plakati
raniti

Uzdignuti se i sve iskre i mora rasplamsati

A pri tom umije voljeti i za tebe sve po strani
Ostaviti, ali uspjeti!

}

Srce slomljeno
Masno tijelo
Malena dušo

...

Nije zaslužila da joj kosti isklešeš,
Ime obrišeš
Sunce pokopaš

Dobrotu oduzmeš!

Ivana Kosorčić

Samoća

Plamen od svijeće drhti, čuje se pucketanje
Savijanje trulih dasaka i nečije kretanje
Škripa oronulih prozora
Kroz koje nikad ne sviće zora.

Plamen od svijeće gori

Tihim glasom neko se moli
Suhi dah vjetra lunja po sobi
Sve dodiruje, hladi i drobi.

Plamen od svijeće drhti, bitku sa tamom vodi
Nestaje, mrka noć se rodi
Utihnu sve zarobljeno u tami
Ne dolaze bolji dani.

Plamen od svijeće u nepovrat odlazi
Sve u životu prolazi
Svijeća bez plamena

Postade stijena kamena.

Dajana Lukić

JEDNOJ DJEVOJCI

Šta se to meni dogodilo,
Pa mi se ovo srce uznemirilo
Sve hoće da mi kaže,
Da želi ljubav da pokaže.

Ah, taj zlatni voz od njene kose,
Volio bih da moje ruke mrse.
I da uživam gledajući oči zelene
Kako zaljubljeno gledaju u mene!

I sad sklapam oblik njenog lica,
Pokušavajući napraviti to od zvjezdica.
Gledajući ljepote ove noći,
Da li ću te ikada poljubiti moći?!

Sve što sada kažem,

Premalo je da opišem,
Ovaj veličanstveni osjećaj,
Koji je sve jači i jači, znaj!

Možda nekad otvorenih očiju,
Ruke moje se oko tebe saviju,
I zagrlim te jako, Baš kao što sada želim, ovako!

Faris Hazić

Pjesma o tebi

Napisat ću pjesmu o tebi.
Neku dobru.
U njoj ću te hvaliti samo,
za ono manje dobro,
u njoj nema mjesta.
Opisat ću te kao najbolju osobu,
osobu uz koju sam bila sretna,
i poželjet ću ti sve najbolje poslije mene.
Nikome je pokazati neću. Nikome.
Da me ne bi osudili, a tebe žalili.
Obojit ću je tvojom plavom bojom,
i u uglu napisati: "budi bolji drugoj".
Posavjetovat ću te da ono što si meni donio,
ne donosiš njoj, i da budeš malo više tu,
nije to teško, a njoj će značiti.
Napisat ću pjesmu o tebi.
Kad je već pisati s tobom,
nisam imala priliku.

studentica09

Portret

ovo je jedini način
da te zaustavim
da na tren izoluješ zvuk mog glasa
jer mi je dosadilo da ti okrećem glavu da pogledaš
u sebe
iznutra
i nađeš rešenje za neizdrž.

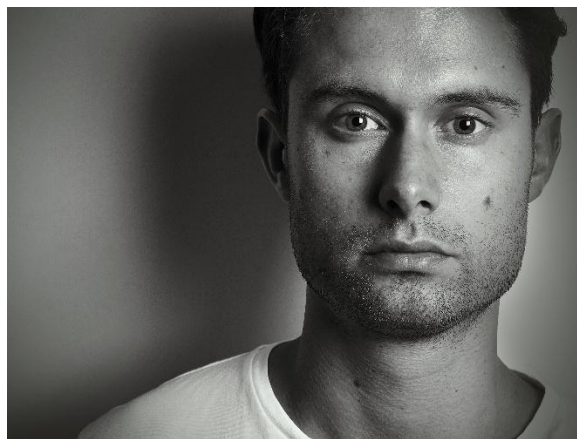
nisi više mali dečak
ne možeš više sve
prestaješ i da želiš više

hipnotišeš dlanove da ti stvore aplauz
ili barem potapšu po ramenu
toliko ih te je opkolilo
toliko su ti blizu
a promiču ti njihovi suvi pogledi i zubi bez usana
uši bez šupljine da prođe zvuk
pa se tvoj glas odbija i pomera te glave
ka grudima i nazad

njihovo klimanje stvara vetar
koji ti podiže nos
i gura u njega iskrivljenu sliku
onih što su ti duvali
svež vazduh u lice.
pa kad nos krene da pada
tražiš nove lagane glave
da te nahrane
i navučen ne vidiš
da i tvoja ima putanju
ka grudima i nazad.

dok sam te poznavala
precrtavao si svaku granicu
lutaog tragao brinuo
toliko da nisi mogao da smiriš puls
grčenje želudca i pritisak u glavi
tvoja se priroda bunila nepravdi
branila od gluposti
tvoj je glas umeo da pomera

ali je panika počela da te hvata obema rukama
i unela ti ideju da misleći o drugima povređuješ sebe.

presekao si se na pola da nećeš podneti
umesto da pustiš da te ojača razvoj
i bol svojim šiljkom produbi dušu
kako bi mogao da osetiš i dubinu radosti
krv je prejako ključala
pa si video rešenje u njihovoj mlakosti
svejednili
prosečnosti.

dok su se temperature jednačile
para koju si otpuštao zakašljala me je
samo što sam se okrenula

postao si bleđi dečak
postao si centrik
oko kojeg kruži para nekadašnjeg ključanja
vidim je kako se razilazi
kao što će i prozirni levitatori
centrikocentričnog sistema.

kad ostaneš sam

znaćeš da nije crni svileni konac
bio slika na tavanu
da on šije život i bez tebe kao igle
i da među koncima koji su ti se ulepili među prste
nema tebe
ti si to rasparano platno
koje si sam postavio u prometni foaje
da svako umoči svoj prst u boju
pa nije ostalo mesta za tvoj otisak.

tek ćeš tada videti odraz:
ulubljene grudi
ispucale oči
usne koje ne mogu da se razdvoje.
shvatićeš da si zakrčljao

iznutra.

odavno već nećeš biti dečak
a poješće te nemir
sedenja u sobi sa sobom.

koliko stihova treba da prođe kroz moje prste
da uhvatim pravi da zapišem baš tebe
u punoći koju ne želim da zaboravim
a više ne znam jesi li takav ikad postojao.

slikala sam svim tehnikama
ali su se jarke boje
ponosa orla i neba
čistote ribe i mora
magije jelena i šume
pretvarale u garež
a šta imam ja od palete puna sivila.

veruješ samo u svet iz ogledala i prednje kamere
ne treba ti niko da ti okreće jabučice naopako
dok veruješ da ova planeta ima privilegiju
što postojiš baš na njoj.
deliš nepravdu oholost
nebrigu
pitaj vikipediju šta je bahatost
pa pomisli koliko si porastao
i hoće li ostati nešto
u tebi
kad ti gravitacija aure oslabi
pa se taj svet u kome živiš sasuši

popuca i nestane u komadima.

Dragana Vukanac

Nekoga nema i tiho je

Umiru u meni
dan za danom
njih dvojica

Dan za danom
Jedan sam
drugi od moje ruke

Otac je
klica
mog klasa

Ti si ostavio
zlatno zrnje
da sagnje

On ne može

ploviti
kroz snove

A tebi
ne dam
u zidove srca

Nihada Bećirović

Aylan

Poštar u žutom i plavom

Danas je dostavio razglednicu

Na njoj dječak lica zagnjurenog u pijesak

U zemlji traži svijet sa više samilosti.

Njegovo majušno tijelo spiraju morski vali

Noseći sa vodom daleko

Prah ljudske sebičnosti.

Malene i nepomične

Njegove ruke svjedoci su vremenima

U kojima majušni dječak je posrnuo

Noseći čovječanstvo na nejakim ramenima.

Maida Salkanović

Usnuli razum stvara čudovišta

Ti si me stvorio, ti me i rastvori, poput heroína na žlici.

Ti me mrví na komadiće stakla, blještavog.

Ti, koji spajaš zavođenje i eutanaziju.

Ti, koji si izašao iz Pandorine kutije, zgužvan i miristan.

Ti, Čovjek na Mjesecu, ušlagiran i zakrvavljenih očiju.

Ti, koji si moje vlastito savršenstvo, obliveno krvlju.
Moj alterego, mnogo mračnija verzija nekog Ja.

Štipam ti obraze, ali oni ne crvene.
Ližem ti rane, lkare moj, i skupljam tvoja papirnata krila.
Čupam ti zube i nokte i kose zlatne.
Vrišti i raspukni se, tako da se mogu zagrnuti tobom.

Ti, koji mi vlažiš usne.
Ti, najveći ljubavniče na svijetu.
Nestvarni Ti, koji posjeduješ moje poljupce.

Valerija Vukosavljević

Bjegunka

Nebo na očima,
a koraci na nebu.
Neprekidno kruženje
po sobama prostranstva.
Razasuto lišće, pupovi, tučkovi, peludni prah
u mom kreativnom neredu.
Gdje se skriva
ona bjegunka s vrha jezika?
Mala cvrkutava ptičica.
Zovem ju iskrama noćnih zvijezda,
a ona se nećka ugnijezditi na mjesecu.
Mala cvrkutava
proleti mi kraj oka,
ma sve granice prelijeće
moja bjegunka.
Neda mi mira...
Bjegunka mrzi noći
zbog nespavanih rima.

Lana Sućec

AKO TREBA

Ako treba
Uništiti' ću prošlost
Koja te ubija
I od koje ti
Zadrhti duša
Izbrisi' ću tragove
Tvojih nemira

Ako treba
Čekat' ću da me
Oblikuje novi dan
Onako kako želiš
I sve ćeš bolje razumjeti

Ako se duboko
Zagledaš u moje oči

Vesna Erl

Kišni dan u prirodi

Kiši.
Gusti rojevi magle
šuljaju se
mokrim livadama,
iščeznu
i opet pojave.
Na granama
stasitih smreka
svjetlucaju
mokri kristalići.
Poneka
zalutala ptica
preleti proplanak
i zbunjena se
skriva u
krošnje drveća.

Priroda drijema.

I čeka
zraku sunca
da je prene.

Milica Žakula

Divan li je ovaj svijet

Ne hrlite vlastitim nogama u beznađe,
ne uzdižite bitak od prašičastoga tkiva satkan.
Pratite stope vlastita providjenja i slijedite
upute vrhovnoga suca.

Divan li je ovaj svijet,
A još ljepsi onaj koji će doći.
Otvorite kapije vašega srca i
Ne stidite se. Budite od onih
Koji se ponose.

I ponosite se, otvoreno i iskreno,
Onim što vam snagu daje i nemirna srca smiruje,
Onim što vam svojim postupcima na pravi put ukazuje.
Zaista, doći će dan kada će se neko ponositi svima vama

Rijalda Dizdarevic

Često te se sjetim

Često te se sjetim!“ reći ćeš mi
dok ispijamo kavu
nakon obilne večere i nebitnih razgovora
kojima punimo zastrašujući muk
što nas steže
i s gorčinom u prsima
brojimo praznine na zidovima
u traženju zaklona od svijeta i istine
dobivajući se tek
iskrom na rubovima očiju
sramežljivo i nevino
kao da smo opet djeca.
I sjedit ću ogoljela
beživotno promatrajući kako se
potpuno sukobljen sa stvarnošću
zabijaš u mramorne spomenike
i lomiš ih po navici
pa prekopavajući prastaru grobnicu
nervozno
tražiš
izgrebano obličje,
mrtvački zadah ili
barem jedan trag
nečega što odavno već ne misli, ne osjeća i ne govori
i dobro mu je tako.

Napokon, ti si samo lebdeći u svom svijetu
smetnuo s uma
da nisi gospodar podzemlja,
a ja nisam Perzefona
u istoimenom komadu
jer oboje prešutno razumijemo
između tišine i nelagode
kako smo odavno već teatar
u kojem si ti mali bog,
a ja tvoja lutka na koncima
pa se igraš do besvijesti
i priređuješ spektakle
za razdraganu nepostojeću publiku
i svoje osobno zadovoljstvo
stoga ćeš po navici
razmaženo tražiti razumijevanje
toplom majicom,
koljenima,
kariranim stolnjakom,
sklopljenim Dürerovim rukama
i restoranom na rubu grada,
a ja gledat ću
kroz staklena vrata
na drugu stranu ulice
umorna,
umorna,
umorna.

...

„Često te se sjetim!“ reći ćeš mi
kršten lažima
i otići ću poput ratnice
što je upravo presudila nedorasloj djevojčici,
lutki
i teatru
presudivši tako samoj sebi,
rađajući se nanovo iz crvenila,
izlijevajući krv izgubljene borbe
na pločnik
ne osjećajući ništa
doli vjetra što puše kroz čitavo biće.

Matea Andrić

Dječaku s vječnim osmijehom

Od prvog do zadnjeg,
Tako banalnog, tako naivnog
Dodira
Mene i tebe,
Tebe i drugih,
Sve pamtim.

Jer ti si takav,
Od glave do pete,
Tako drag, tako zagrljiv.

Ti si dječak s vječnim osmijehom,
Pile tek izašlo iz gnijezda
Ne znaš za život kao drugi ljudi.

Živiš jednako sa svima
I svugdje isto -
S vječnim osmijehom

Zagrljivog dječaka.

Kristina Malbašič

Za poeziju je uvijek prekasno

Ubijena nerazumijevanjem versifikacije književnosti,
uzet će kuhaču i mijesiti riječi i slova u lonac snova
znajući da će strašni sud debelog profesora
odmahnuti rukom i reći da se ostavi ćorava posla,
poezije, stihova i književnosti. Uspjeh pripada muškom rodu.

Isprepadana postporođajnom depresijom asistentice
debelog profesora, ostavit će knjige i zaboraviti
pisanje, jer je život oda strahu i nesigurnosti.

Pokidat će sve ruže pored puta i baciti ih u rijeku
želja, nesigurno čekajući hoće li proći ispod mosta
i naći svoj put u daljem toku. Plašit će se.

U vrtlogu nesigurnosti i želje, čitat će o poetici ruševine
i tražiti svoj izlaz u bezizlaznom konceptu obrazovanja.

Zatvorit će oči i maštati o valceru u kojem riječi
pri pokretu konstruišu pjesmu. Otvorit će oči
i vidjeti tango smrti u kojem strah obuzima poeziju
i guši je. Plešu strast i strah, pa ko pobijedi.

Za poeziju je, ionako, uvijek prekasno.

Merima Handanović

Biografije

Davud Ibrahimović

DAVUD IBRAHIMOVIĆ JE ROĐEN 25.11.1997 GODINE U HERCEG NOVOM-CRNA GORA.TRENUTNO JE 3 RAZRED SREDNJE GRAĐEVINSKE ŠKOLE U BANJA LUCI.SUOSNIVAČ JE UDRUŽENJA "MLADI BIBLIOFILI BANJA LUKE" ZAJEDNO SA KEMALOM GAŠTANOM.PISANJEM SE BAVI TRI MJESECA.

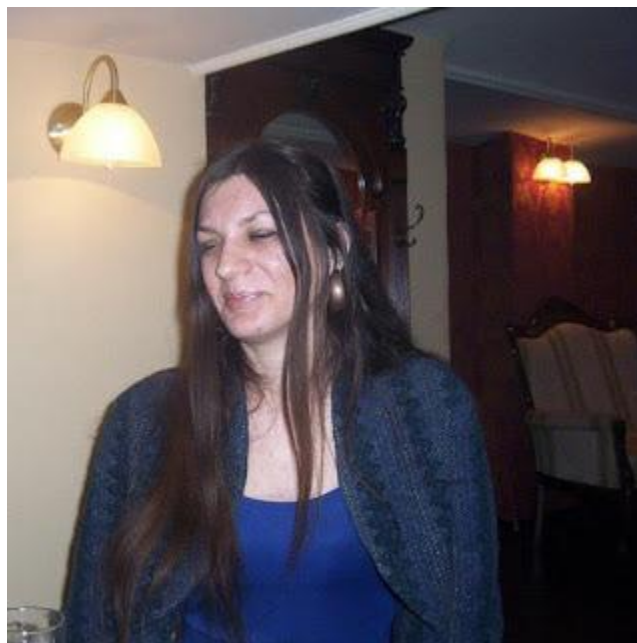

Vračo Arijana

Vračo Arijana je rođena 19.02.1986. godine u Sarajevu, gdje je završila osnovnu i srednju školu, kao i fakultet političkih nauka u Sarajevu, te stekla zvanje diplomirani komunikolog. Dobitnica međunarodno priznatih certifikata za informatičko obrazovanje, AB soft knjigovodstvo,te zahvalnica za organizaciju humanitarnih

akcija i koncerata. Učesnica u izradi prvog strateškog dokumenta za mlade u FBiH, dobitnica certifikata „Škola medijske etike“, te certifikata Parlamentarne skupštine BiH i DOP-a za aktivno učešće na konferenciji „Značaj EU za BiH- projekcija procesa integracije“. Neafirmisana spisateljica dugi niz godina, kolumnistica nekoliko bosanskohercegovačkih portala, uskoro magistrica odnosa s javnošću na fakultetu političkih nauka u Sarajevu

Sladana Golijanin

Sladana Golijanin, rođena 30. 07. 1987. godine u Sarajevu, Bosna i Hercegovina. Godine 2006. završila gimnaziju – opšti smer u Istočnom Sarajevu. Godine 2009. diplomirala komparativnu književnost i bibliotekarstvo na Odsjeku za komparativnu književnost i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Godine 2011. odbranila magistarski rad iz područja bibliotekarstva, pod nazivom „Pravo na čitanje u digitalnom okruženju: autorsko pravo i slobodan pristup informacijama“. Njen ukupan prosek ocena tokom svih pet godina studija iznosi 9,7.

Na poslednjoj, petoj godini studija, bila stipendistica „Fonda Suade Dilberović“, u kategoriji izuzetno nadarenih studenata. Na volonterskoj i honorarnoj osnovi piše i objavljuje reportaže, eseje, pesme, te kritike vizuelnih umetnosti, pozorišne, filmske i književne kritike u raznim medijima, kao što su portali

kul.ba, novinar.me, točak.org, plima.org, kulturpunkt.hr, seecult.org, criticizethis.org, konkursiregiona.net, poezijaonline.net, knjige.pravac.com i pljuskoviblogspot.com, te časopisi: elektronski časopis za kulturu, umetnost i književnost „Libartes“ iz Srbije, časopis za književnu i umjetničku kritiku „Novi Izraz“ PEN centra i časopis za društvenu fenomenologiju i kulturnu dijalogiku „Zeničke sveske“. Od završetka studija nije u zasnovanom radnom odnosu, niti je odradila pripravnički staž.

Sladana je komunikativna, uporna, vredna, spremna za poduzimanje inicijative i timskog rada, voli da čita knjige, slika, planinari i pleše.

Emina Isić

Emina Isić rođena 22.11. 1991. godine u Doboju. Završila Prvu bošnjačku gimnaziju odsjek Art & design u sklopu Cambridge International programa u Sarajevu. Upisuje studij Komparativne književnosti i historije umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Sarajevu i diplomira iz Književnih teorija na Odsjeku za Komparativnu književnost i Umjetnosti 19. stoljeća na katedri za Historiju umjetnost. Njena opsesivna tema je orijentalizam, za kojim traga kako u književnosti tako i u povijesti umjetnosti. Pored toga zanima se za teoriju balkanizma i hibridnih identitet, kao i diskurs tijela i položaj žene na jednom prostoru kakav

je Balkan, koji predstavlja sponu između Zapadnih i Istočnih sila. Poslije prvog ciklusa, upisuje i drugi ciklus na odsjeku za Komparativnu književnost i na katedri za Historiju umjetnost. Od djetinjstva se bavi crtanjem i slikanjem, te nakon srednjoškolske mature na Cambridge International programu, kao freelance slikar bavi se portretima, kolažom i crtežima u pastelu i suhoj olovci. 2015. godine učestvuje na 31. internacionalnom festivalu Sarajevo „Sarajevska zima 2015“ Infinity i sa radom „Akt ∞ (Preobražaj i:ili rođenje Novog Čovjeka)“i dobiva priznanje za najbolji rad na konkursu Infinity- Meta mofroza. Živi u raskolu između slike i riječi i smatra da je umjetnost jedini čovjekov pokušaj da nadmudri smrtnost, jer ako nije tako čemu bismo onda od pamtivjeka pisali, ucrtavali, gravirali ili govorili?

Muminovic Mahir

Muminovic Mahir (16.04.1995) Iz Gračanice završio Elektromehaničku i Elektrotehničku školu prosjek 5.0 . Nažalost još uvijek nisam upisao fakultet ali ove godine ne propuštam. Planiram upisati neki smjer na Filozofskom fakultetu u Tuzli najvjerojatnije Bosanski Jezik i Književnost. Pisanjem se bavim dugo vremena, to mi je postalo i hobi. Uglavnom pišem iz srca i dotičem mnogo tema, jer me sve interesuje.

Pored toga pišem o svom životu koji je nažalost jako buran i pun neočekivanih dešavanja većinom tužnih, jednostavno tako se osjećam bolje i zaista papir trpi sve, to je moj najbolji prijatelj.

Vladana Drljo

Vladana Drljo, studentica treće godine Odsjeka za bosanski, hrvatski i srpski jezik u Sarajevu. Poeziju piše od osnovne škole. Do sada je objavljivala na internet portalima, Facebook stranici i ima dvije objavljene pjesme u zbirci mladih autora BiH. Tematika njenih pjesama je socijalna, ratna i ljubavna.

Anamarija Čolak

Anamarija Čolak rođena je 1.11. 1996. u Mostaru. Pohađala Srednju školu Antuna Branka Šimića u Grudama, a trenutno studira logopediju na Filozofskom fakultetu u Mostaru. Dva puta osvojila nagradu na Danima hrvatskog jezika i tri puta Šimićeve susrete, ali piše jedino i isključivo za dušu, sve ostalo je usputno.

Fatima Alihodžić

Fatima Alihodžić, rođena 27.10.1994., odrasla i živi u Zavidovićima. Student 3.godine Genetike i bioinžineringa na Internacionalnom Univerzitetu u Sarajevu (IUS). Pisanjem se bavi od osnovne škole i osvojila nekoliko prestižnih nagrada. Radovi sa kojima se takmiči i koji odražavaju njen stil pisanja su povezani sa interpretacijom života na psihološkoj osnovi i doživljaju pojedinca svijeta koji ga okružuje uz mnogobrojne opise.

Belma Smajić

Belma Smajić - pedagog, sanjar, aktivista. Zaljubljenik u pisanu riječ. Pišem prozu i poeziju, a sadržaje pedagoške tematike objavljujem na blogu Pedagoški dnevnik.

Fatima Pobrklić

Fatima Pobrklić, studentica II godine Pravnog fakulteta Univerziteta u Sarajevu. U slobodno vrijeme piše poeziju, koja je više puta objavljivana u mnogim zbornicima i časopisima. Iza sebe ima napisan nastavak priče "Death in the Dojo" napisan na engleskom jeziku za Cambridge University Press. Trenutno piše članke za fakultetski časopis "Sciencia".

Belma Jaganjac

Belma Jaganjac, rođena 21. novembra 1996. godine u Zenici, gdje je završila Osnovnu školu „Meša Selimović“ i Srednju medicinsku školu. Uživa i diše kroz umjetnost. Bila je član dramskog studija „Imagin on“, te Književnog kluba organizacije „Planet design“, u sklopu koje su izdali zbirku pjesama i kratkih priča u elektronskom obliku.

Emina Goletić

Emina Goletić

Student RGGF Tuzla na odsjeku Geotehnika

24.godine

Maja Čizmić

Zovem se Maja Čizmić, imam 20 godina i student sam prve(I) godine na Unirvezitetu "Džemal Bijedić" u Mostaru, odsijek za engleski jezik i književnost.

Snježana Delić

Moje ime je Snježana Delić. Rođena sam 18.03.1993. godine u Sanskom Mostu. Trenutno živim u Prijedoru. Student sam četvrte godine Fakulteta Političkih Nauka u Banjoj Luci. Bavim se pisanjem dugi niz godina, a moje priče su nagrađivane i objavljivane. Trenutno iš em svoj prvi roman. Član sam udruženja "Snaga riječi" iz Prijedora, te "udruženja "Podgrmeč".

Ivana Kosorčić

Ja sam Ivana Kosorčić. Dolazim iz Mostara. Rodila sam se 17.2.2001. Pisanjem se bavim od svoje 9 godine. Pohađam I.razred Gimnazije fra Grge Martića. U 2015. sam osvojila III.mjesto na Šantićevom festivalu-Djeca pjesnika sa svojom pjesmom "Stara knjiga". Smatram da je umjetnost(poezija u mom slučaju) jako važna pri upoznavanju i izgradnji sebe i svijeta oko sebe!

Teško je birati favorite,pogotovo biti sam svoj kritičar,ali sam jako ponosna na svoju pjesmu "Žena" ,ali normalno i sve svoje radove. Ponosna sam na svaku svoju riječ i pjesmu i čast mi je

biti dio ovog projekta i bloga jer želim da moje pjesme budu više osim slova na papiru i da ih podijelim sa svijetom

Dajana Lukić

Dajana Lukić, rođena 18.05.1992. u Tesliću. Student završne godine master studija psihologije na Filozofskom fakultetu u Banjoj Luci. Zaljubljenik u prirodu, fotografiju, pisanje, pse, iskrene i optimistične ljude.

Pisanje mi pričinjava veliko zadovoljstvo dugi niz godina te uveseljava moje prijatelje i porodicu. Najčešće pišem pjesme, ali zna se roditi i koja priča u zavisnosti od inspiracije. Pored fakulteta i pisanja bavim se i volonterskim radom koji često zna biti inspiracija za moja djela.

Zvijezdana Marković

Zvijezdana je aktivistica za ljudska prava, pravnica, blogerka iz Banja Luke. Svoj angažman u civilnom sektoru započela je 2009. godine učešćem na Youth Leadership programu u Salemu (Oregon, SAD), gdje je učila o retorici i debati. Od 2010. godine je aktivna u nevladinom sektoru BiH, gdje je radila kao multiplikatorica Fonda za Omladinske projekte na odabiru i monitoringu omladinskih projekata iz ruralnih sredina BiH, te nakon toga kao projektna menadžerica Omladinske Novinske Asocijacije na

temu slobodno medijskog prostora za mlade. 2013. godine je učestvovala na Erasmus program razmjene studenata/ica u Grazu (Austrija) iz oblasti međunarodnih ljudskih prava. Autorica je mnogih članaka i pravnih publikacija, gdje je između ostalih obrađivala teme ustavnih reformi i međunarodnih obaveza Bosne i Hercegovine. Trenutno zaposlena u Fondaciji Udružene Žene Banja Luka gdje je fokus njenog djelovanja besplatna pravna pomoć u cilju olakšavanja pristupu sudu ženama žrtavama rodno zasnovanog nasilja, a radi i kao pravna istraživačica za međunarodnu pravničku platformu Lawyr.it.

Dragana Vukanac

Moje ime je Dragana Vukanac, rođena sam 14.9.1992. u Kninu u Republici Hrvatskoj, živim u Beogradu, Republika Srbija, gde i studiram Srpsku književnost i jezik, trenutno sam apsolvent. Učestvovala sam u radionici „Doma omladine“ u Beogradu pod nazivom „Anonimni pesnici“, nakon koje sa drugim učesnicima objavljujem pesme na blogu anonimnipesnici.blogspot.com. Vodim i svoj blog na adresi uvrnutatrepavica.blogspot.com. Pisanje je moja fizioloska potreba a njome težim da uhvatim duh vremena i povežem se sa mislećim ljudima našeg regiona kako bismo se umetnošću zajedno izlečili od tereta skorašnje istorije i stvarali zdraviju sadašnjicu.

Nihada Bećirović

Nihada Bećirović rođena 16.02.1993. godine u Zenici. Završila Srednju ekonomsku školu. Upisuje studij komparativne književnosti i diplomira na predmetu Dramaturgije. Nakon prvog ciklusa je upisala i drugi ciklus studija, također na odsjeku za komparativnu književnost. Prosjek joj je 9.25. Njene opsesivne teme kojima se bavi su smrt, silovanje, nemogućnost govora nakon nasilja i zbunjenost oko seksualnog identiteta, te tema čekanja u kojoj smo apsolutno lišeni djelovanja, jedna od najvažnijih tema koju provlači kroz svoje umjetničke radove je inferiorni položaj žene u društvu. Književnošću se bavi od ranog djetinstva i ono šta za nju predstavlja književnost jeste način na koji može da proživi stotine sudbina, a istovremeno da ostane izvan njih. Istražuje gdje je sve moguća književnost i kako se nalazi u svakom području, u tolikoj mjeri koliko je mi nismo svjesni. Jednostavno, književnost nije sve, ali je dio svega.

Maida Salkanović

Maida Salkanović rođena je u Tuzli 1991. godine. Živjela je, radila i studirala u pet država na dva kontinenta, a trenutno obitava u Sarajevu. Velika zaljubljenica književne analize i analize ljudske psihe. Fakultetsko obrazovanje ima iz oblasti psihologije i književnosti španjolskog i njemačkog jezika. Bavi se pisanjem različitih žanrova, književnom kritikom, te novinarstvom. Njeni književni, akademski i novinarski radovi pojavili su se u dvije knjige i u većini printanih i online bh. medija. Dobitnica je dvije nagrade za istraživačko novinarstvo.

Valerija Vukosavljević

Valerija Vukosavljević, rođena 13. marta 1993. godine u Tuzli. Preko dana – inženjer mehatronike, radoznali štreber, strastveni čitalac, šegrt u Maminom kulinarskom zanatu, origami entuzijast. Preko noći – piše apstraktne stihove, povremeno zaviruje u tuđe sudbine pomoću tarota, istražuje opskurnosti Svemira, broji dostupne dimenzije, ali i ponekad spava.

Merima Berberović

Ja se zovem Merima Berberovic.Imam osamnaest godina.Učenica sam cetvrtog razreda Gimnazije Mostar i Muzičke skole I i li stupnja Mostar.Moja prva ljubav je muzika.Sviram klavir i violinu.Pored toga,članica sam ansambla "Mostarske kiše" i kulturno-umjetnickog društva "Blagaj".Hobi koji zauzima drugo mjesto medju mojim najdrazim stvarima koje radim u slobodno vrijeme je zasigurno pisanje koje me u potpunosti opusti i uvede u neki samo meni poznat svijet

Faris Hazić

Ja sam Faris Hazić, rođen 15.08.1997. godine u Zenici, Bosna i Hercegovina. Osnovnu školu Ćamil Sijarić završio u Nemili. Trenutno pohađam četvrti razred Prve gimnazije u Zenici. Volim da pišem podjednako i poeziju i prozu. Imam nekoliko djela nagrađenih povodom konkursa za najljepše literarno djelo. Veliki sam društveni aktivista i član mnogih nevladinih organizacija, što se odrazilo na stil mog pisanja nekih radova, u kojima se na kritički način opisuju pojave u našem društvu. Međutim glavna tema u mojim djelima je ljubav, a motivi: ljudi, priroda, život...

Stefan Đurić

Stefan Đurić (1993) rođen je u opštini Petrovo (Bosna i Hercegovina / Republika Srpska), na slavnoj zemlji Nemanjića, Ozren gori 14. januara 1993. godine. Osnovnu školu započeo u Doboju a završio u Bijeljini. Još u ranom uzrastu zahvaljujući svojim dobrim učiteljicama Radi Dugić i Branki Đorđić zavoljeo ljepotu pisane riječi. Piše od osmog razreda osnovne škole. Tehničku školu „Mihajlo Pupin“ upisuje u Bijeljini gdje je i završava 2011. godine sa zvanjem: Tehničar drumskog saobraćaja. Nakon srednje škole upisuje Pedagoški fakultet u Bijeljini. Diplomira na temi iz Predškolske pedagogije i stiče zvanje: Diplomirani vaspitač predškolske djece. Trenutno se nalazi na završetku magistarskih studija (odbrana magistarskog rada) Univerziteta u Istočnom Sarajevu, Pedagoškog fakulteta u Bijeljini. Majstor je borilačkih vještina. Bavi se kreativnim radom, ikonopisom, pirografijom, duborezom. Piše poeziju, aforizme i prozu. Radovi su mu do sada nagrađivani na studentskim, učeničkim i ostalim konkursima.

Od nagrađivanih radova izdvajaju se:

1. „PUTUJEMO SA SVETIM SAVOM KROZ VIJEKOVE U VJEČNOST“ – esej;
2. „GOSPODE OTVORI VRATA DUŠE MOJE“ – esej/priča;
3. „RASTAJEMO SE ALI PAMTIĆEMO“ – priča;
4. „ĆOPIĆEVA BAJKA U FUNKCIJI RAZVOJA GOVORA KOD DJECE“ – esejistička analiza.

Dvije pjesme „OPROSTI MI“ i „AKO ME IKADA OSTAVIŠ“ objavljene su mu 2015. godine u Zborniku ljubavne poezije „Nekazano“, Bar. Piše i stvara u gradu maldih, Bijeljini. Neoženjen i nezaposlen.

Lana Sučec

Zovem se Lana Sučec. Rođena sam 10.6.1998. u Sisku.

Već kao mala jako sam voljela crtati i pisati iskrivljena slova koja su se polako pretvarala u riječi... Puno riječi... Rečenice. Poeziju sam počela pisati u 4. razredu osnovne škole, a moja prva "pobjednička" pjesma na Lidranu bila je "Suza jesenskog oblaka". Kasnije "Poštar jeseni" (6.r.), "Snježni dijamanti"(7.r.), "Vatra za večer" (8.r.). Vremenom sam prelazila na ozbiljniju tematiku, potaknuta nezaboravnim trenutcima. Ljeti obožavam veslati i razmišljati o novim stihovima. Tako sam napisala pjesmu "Nedovršeni zaveslaj". Svoju poeziju volim dijeliti s drugima te sam u 7. razredu osnovne poslala svoje pjesme na "Goranovo proljeće" i osvojila 2. nagradu. Prošle godine, u 2. razredu srednje škole ponovno sam dobila 2. nagradu "Goranovog proljeća". Tematika mi je širokog spektra.

Vesna Erl

Vesna Erl je rođena 22.11.1972. godine u Zenici. Nakon završene Gimnazije u Mostaru diplomirala je na Pedagoškoj akademiji matematiku i fiziku 1995.godine. U djetinjstvu već počinje pisati prve stihove i rezultat te ljubavi prema poeziji satkana je u zbirku pjesama "Prepoznaj sebe" koja je objavljena 2003.godine. Dvije godine kasnije diplomirala je novinarstvo na Pedagoškom fakultetu.

Radi u OŠ Ivana Gundulića u Mostaru.

Ljubica Mlađenović

Rođena sam u Bijeljini. Imam za koji dan 35. godina, nisam u grupi mladih, ali sam za prostore Indije itekako mlada. Ceo svoj život sam provela u Bijeljini, završila osnovnu, srednju školu i Pravni fakultet. Radim u Gradskoj upravi u Bijeljini. Imam dva sina. Objavila sam 2014. godine ljubavni roman pod nazivom "Magija noći". Volim da putujem i pišem, jer tu dobijam neverovatnu inspiraciju.

Milica Žakula

Dobar dan, dragi ljubitelji pisane riječi! Budući da se danas prvi put javljam i šaljem jednu svoju pjesmu, napisat ću i nekoliko riječi o sebi. Ne znam očekuje li se u tome ona "klasična" biografija, ali meni

je to previše suhoparno. U stilu - rođena sam tu i tu, školovala se tu i tu, a živim tu i tu... Ako netko bude želio o meni saznati više, rado ću reći. Ali ovdje sada mislim da je najvažnije to da volim pisati. Volim i čitati, a uz svoju struku i prevodim, mada mislim da to ovog trenutka i nije važno. Kad ne radim i nisam u svakodnevnim obvezama i poslovima, sva sam u pisanju, čitanju i glazbi. I mislim da je ovdje većina vas mlađa od mene, ali budući da mi je rečeno da godine nemaju veze, uključila sam se. Konačno, važno je kakvi smo duhom, zar ne?

Rijalda Dizdarević

Rijalda Dizdarević (24) iz Bužima, diplomirala Engleski jezik i književnost na Univerzitetu u Bihaću (dobitnica Zlatne plakete za ostvareni uspjeh). Trenutno na master studijama u Banjoj Luci. Piše pjesme i kratke priče. Na takmičenju Regional Cooperation Council "Voice of the Region" osvojila 1. mjesto sa kratkom pričom na temu "Putovanje".

Matea Andrić

Matea Andrić- jedna mlada profesorica književnosti, aktivist, humanist, ljubav.

Nešto više o meni na: <http://www.femalespace.org/mateaandri%C4%87>

Mirsad Demić

Mirsad Demić, rođen 13.09.1994. Godine u Mostaru. Student II godine Mašinskog fakulteta u Mostaru. Zaljubljen u Mostar i njegov Stari Most. Uzora vidi u svim dobrim i poštenim ljudima.

Selma Žetica

Selma Žetica, rođena 02.01.2000. godine u Mostaru. Završila osnovnu školu "Gnojnice", te sam nastavila pohađati Srednju medicinsku školu u Mostaru. Osnovna ambicija u srednjoj školi mi je da postanem pisac, te dobar govornik i književnik. Oduvijek sam kroz svoje priče željela stvarati neke nove svjetove u kojima je sve bolje i ljepše. U današnjem vremenu, volim njegovati pisanu riječ, koja se baš i ne cijeni. U 2015. godini, osvojila sam tri nagrade, te me je to još više motivisalo i podstaklo da pišem. Uživam tako provodeći vrijeme, uz knjige i radove. Volim da ljude navodim na razmišljanje i dodatno razumijevanje života. Veliko mi je zadovoljstvo učestvovati na raznim takmičenjima i biti dio tima mladih književnika.

Sanja Janjić

Sanja Janjić rođena 05.11.1992.god. u Ljubinju. Trenutno živi u Banjoj Luci. Student je Filozofskog fakulteta- odsjek Psihologija, pored toga je i volonter u Udrženju Nova Generacija, ali i volonter u sklopu Društva psihologa Republike Srpske.

Tokom poplava 2014. je bila volonter na projektu „ Prva psihološka pomoć stanovništvu ugroženom u poplavama 2014.godine“ koji je bio pokrenut od strane Društva psihologa Republike Srpske. Kontinuirano volontira na Savjetodavnoj liniji za djecu- Plavi telefon od decembra 2014. godine. Takođe je bila angažovana u Dnevnom centru za djecu u periodu od januara do jula 2015. godine gdje je pružala djeci pomoć i podršku u učenju te u njihovoj socijalizaciji. Takođe od 2015.godine je i volonter na projektu Telefon za psihološko savjetovanje u sklopu DPRS.

Sanja je prošla obuku za rad u Dnevnom centru za djecu kao i edukaciju o tugovanju djece nakon gubitka. Za rad na Plavom telefonu uspješno je završila sledeće edukacije: Asertivni trening za rad na Plavom telefonu; Osnove savjetodavnog rada na savjetodavnoj liniji; Intezivne stimulacijske vježbe za rad na Plavom telefonu; Edukaciju za email savjetovanje; Seksualnu reprodukciju i zdravlje; Trafiking.

Od dodatnih obuka i edukacija je prošla kurs za „Ljudskog detektora laži“ . Takođe je učestvovala u jednodnevnoj radionici o problemu nasilja nad ženama i djevojčicama, koju su predvodile udružene žene UN WOMEN.

Interesovanja su joj orijentalni ples koji trenira od 2013.godine, pored toga aktivno piše. Pisanjem se počela baviti od 2013.godine, na početku samo za sebe. U pisanju je pronalazila „izduvni ventil“ od svakodnevnice. Inspirisana tekstovima mladih pisaca i reakcijama ljudi na njene tekstove počela je sa objavljivanjem tekstova na portalu „ALTER MAGAZIN“, koji trenutno nije u funkciji. Sada tekstove objavljuje na svom facebook profilu.

Kristina Malbašić

Kristina Malbašić je rođena 1991.godine u Zenici. Apsolventica je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Pokušava pisati kratke priče i poeziju, ali dosad nije imala značajnije objave istih. Vrijedno je istaknuti da je 2010. pobijedila na natječaju za kratku priču koji je organizirao Napredak iz Žepča, a ove godine je jedna od finalistkinja književnog natječaja "Pisci za budućnost" Balkanskog književnog glasnika.

Sanela Pripo

Zovem se Sanela Pripo, studentica sam na fakultetu političkih nauka u Sarajevu, odsjek komunikologija. Volim da čitam pa odatle i ljubav prema pisanju. Na početku sam se sramila da nekom pokažem moje tekstove. Jednom sam slučajno ostavila otvoren rokovnik u koji pišem, to je pročitala moja rodica i pohvalila me. Njena pohvala me ohrabrila, jer i ona predivno piše

Nejra Kršo

Nejra Kršo, rođena 9.5.1992. u Sarajevu. Studentica Pravnog fakulteta u Sarajevu. Zaljubljenica lijepo riječi i umjetnosti uopće. Pisanjem ispunjava potrebe ispoljavanja svog viđenja čovjeka, života, svijeta i sebe. Svoju žeđ za životom okrepljuje pisanjem.

Merima Handanović

Merima Handanović, rođena u Zenici 03. 8. 1991. Završila Filozofski fakultet u Zenici i po struci je prof. bosanskog, hrvatskog i srpskog jezika. Trenutno je studentica postdiplomskog studija Filozofskog fakulteta u Sarajevu na odsjeku b. h, s jezik i književnosti naroda BiH.

Projekat mladipisci.blogspot.com je dio aktivnosti nevladine organizacije Youth Power iz Mostar.

Da biste saznali više o našim aktivnostima kao i pratili informacije vezane za blog koristite neke od kontakt podataka ispod.

**YOUTH
POWER**

NGO Youth Power

NGO Youth Power

/MladiPisciBlog

mladipisci.blogspot.ba